

Obama er i gulvet, men ikke dømt ude: Forøg presset

7. september 2016 (Leder) – De amerikanske mainstreammedier, med *New York Times* i spidsen, er blevet tvunget til at erkende, hvad verdensledere på denne uges topmøder i Asien allerede ved: USA's præsident Barack Obama var sat udenfor i Hangzhou og Laos, med betydningsfulde nationer fra Eurasien og andre dele af verden, der lægger sig på linje med det Nye Paradigme, som tydeligst repræsenteres af Kinas program for eurasisk udvikling, 'Ét bælte, én vej'.

Onsdag mødtes statslederne fra de 10 ASEAN-lande med kinesiske ledere til det 25. ASEAN-Kina jubilæums-topmøde. Mødet var intet mindre end en total afvisning af Obamaregeringens forsøg på at udnytte den ulovlige afgørelse fra den Permanente Voldgiftsret i Haag om det Sydkinesiske Hav og drive en kile ind mellem Kina og dets naboer. ASEAN-lederne tilsluttede sig Kina og aflagde løfte om at udvikle reglerne for operationer for det Sydkinesiske Hav, og for fremme af programmerne for den Nye Silkevej og den Maritime Silkevej, der allerede har beriget utallige borgeres liv i området. Selv *Forbes* måtte indrømme, at Kinas investeringer i områdets infrastruktur har overtrumpet alle Obamaregeringens bravader.

Mellem friktionerne med de kinesiske myndigheder, der var vært for G20-topmødet i Hangzhou, og Obamas skænderi med den filippinske præsident Duterte over Obamas selvretfærdige planer om at presse den filippinske leder til at opgive at slå hårdt ned på narkohandlere og terrorister, har Obamas præsidentskabs endegyldigt sidste besøg i Stillehavsområdet sandeligt vist sig at være en absolut katastrofe.

På samme måde indikerer rapporter fra Mellemøsten, at den syriske regering med støtte fra Rusland og Iran har genoprettet belejringen af det sydøstlige Aleppo og afskåret

oprørsstyrker fra verden udenfor. Den totale genindtagelse af Aleppo vil fundamentalt ændre kursen i den fem år lange krig og vil tvinge Obama til endnu engang at vende sig mod den russiske præsident Putin for at finde en udvej af den diplomatiske/militære fiasko.

Obama er tydeligvis slået i gulvet. Men han er endnu ikke dømt ude, og Lyndon LaRouche advarede i dag om, at Obama må holdes under uophørligt pres for at forhindre yderligere handlinger, såsom destabiliseringen af Brasilien, der var en pil, som sigtede på BRIKS' hjerte.

Obama står over for endnu et umiddelbart forestående nederlag, der vil give resonans hele vejen til Riyadh og London. Formand for Repræsentanternes Hus Paul Ryan meddelte onsdag, under enormt, tværpolitisk pres, at JASTA-lovforslaget vil komme til afstemning fredag.

Loven om retsforfølgelse af sponsorerne af terrorisme (JASTA) vil gøre det muligt for ofre og pårørende, der mistede familiemedlemmer i terrorangrebene 11. september (2001), at retsforfølge det saudiske monarki. Som *Daily Telegraph* har rapporteret i sommerens løb, så vil, hvis JASTA vedtages, det britiske monarki også kunne retsforfølges for 11. september og andre handlinger, hvor briterne har beskyttet og sponsoreret international terrorisme. Præsident Obama har svoret at nedlægge veto imod JASTA, hvis det når frem til hans skrivebord – og det kunne meget vel ske på 15-års dagen for 11. september, hvor alles øjne er rettet mod New York City, hvor der vil blive en weekend med historiske mindebegivenheder, centreret omkring Schiller Instituttets kors deltagelse i fire mindekoncerter i New York og New Jersey, til ære for dem, der døde i angrebene 11. september og under de redningsaktioner, der fulgte.

Efter CDU's slående nederlag i kansler Angela Merkels egen hjemstat i Tyskland, (Mecklenburg-Vorpommern), hænger Merkel-regeringen også ude i tovene. Det er afgørende, at der

vedtages en stor ændring i økonomisk politik i Tyskland, og det kan kun ske i en post-Merkel, post-Schäuble situation. Krisen i Deutsche Bank bliver mere og mere åbenbar, med paralleller, der fremkommer i Thestreet.com og andre finansielle udgivelser, mellem Deutsche Bank og Lehman Brothers på tærsklen til bankerotten.

Vi er kommet til et virkeligt historisk øjeblik. Ledere, der repræsenterer et flertal af verdens befolkning samles omkring et nyt, fremtidsorienteret paradigme med samarbejde, og rækken af topmøder, der startede i Vladivostok og fortsatte i Hangzhou og Laos har fremmet denne sag over al forventning.

Foto: Den filippinske præsident Rodrigo Roa Duterte tager erhvervsledere i hånden, under ASEAN Erhvervs- og Investerings-topmøde i Vientiane, Laos, den 6. september. [foto: KING RODRIGUEZ/PPD]

G20's symfoni for en Ny Verden: Obama er dissonansen

6. september 2016 (Leder) – Med Barack Obama som vært ville en international begivenhed aldrig blive åbnet med Beethovens 9. symfoni og Schillers »Ode til Glæden«, som G20-topmødet gjorde det under Kinas værtskab.

Obama ville heller ikke tilslutte sig de andre lederes glæde ved at udvikle nye korridorer med højteknologisk udvikling og transport i hele verden, ved at løfte hundreder af millioner op af fattigdom, og ved at søge nye gennembrud i udforskning af rummet og fusionsteknologi.

Efterstræbelsen af sådanne fremtidige, menneskelige fremskridt, og glæden ved et genialt værk som Beethovens korsymfoni, udspringer af den samme, menneskelige impuls.

Dette G20-møde, med dets kinesiske værtsskab, havde frem for alt succes med at etablere et nyt paradigme for lederskab – med skabelsen af partnerskaber for økonomisk vækst, investeringer og produktivitet mellem nationerne. Dette blev taknemmeligt modtaget af nationerne, lige fra Japan til Tyrkiet, til Indien og til ASEAN 10, som angiveligt skulle være USA's allierede.

Ideerne om udviklingen af den »Nye Silkevej« og »Verdenslandbroen«, der første gang blev fremlagt af Lyndon og Helga LaRouche for næsten 30 år siden, er siden blevet det udtrykkelige ønske hos det globale samfund af nationer. Og med disse ideer, tillige også videnskabelige og teknologiske gennembrud som drivkraft for fornyet vækst og produktivitet.

Med verdens økonomiske vækst trukket ned af stagnationen i USA-EU siden banksektorens sammenbrud i 2008, og med disse ledere, der så skarpt erkender truslen om et nyt Wall Street-krak på nuværende tidspunkt, er dette nye paradigme absolut nødvendigt. Det må og skal selvfølgelig have følgeskab af USA.

Men Obama drog til G20 for at sjakke om et erklæret våben mod Kina, den såkaldte »handelsaftale« kendt som Trans-Pacific Partnerskab (TPP) – et våben, som han ikke engang har, eftersom begge Kongressens huse nægter at tage det op, og begge valgpartier og den amerikanske offentlighed afviser det som værende blot mere beskæftigelses-dræbende gift.

En af de nye, lovende kreditinstitutioner for dette nye paradigme – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank – er vokset til 70 medlemslande, på trods af Obamas meningsløse offentlige og private forsøg på at ødelægge det.

Han isolerede USA fra de asiatiske nationer, faldt i et

potentielt større slagsmål med Filippinerne og forlanger, at amerikanerne skal støtte et angreb på deres egen levestandard, fordi det svækker Kina.

Obama har fortsat den »endeløse krig«, som Cheney og Bush startede med afsæt i angrebene den 11. september, og har tilføjet sine egne krigsprovokationer imod Rusland og Kina. Han afviser det udtrykkelige ønske hos de fleste af verdens nationer om fred og økonomisk udvikling.

Dette kan ikke tolereres her på 15-årsdagen for disse angreb. De bør højtideligt mindes med dyb og eftertænksom musik i et nyt paradigmes tjeneste. Og Amerika har brug for et nyt præsidentskab.

Den forestående uge, set i universalhistorisk perspektiv

5. september, 2016 (Leder) – De afgørende uger, som vi nu har for os, stiller dette spørgsmål til alle amerikanere (blandt andre): Hvordan er det muligt, at det kan lykkes for det enkelte individs inderste, private tankers »lille hjul« at dreje det »store hjul« i den historiske proces, der involverer den kurs og skæbne, som nationen, og menneskeheden mere end syv milliarder individer generelt, i fremtiden, i de kommende århundreder, vil få?

Den virkelige historie om det netop afsluttede G20-topmøde i Kina er den, at den kinesiske præsident Xi Jinping, sammen med Ruslands Putin og udviklingslandene under anførsel af BRIKS, samt Japan m.fl., fremtvang spørgsmålet om udskiftningen af

det nuværende finansielle system. De insisterede på, at Wall Street/London-systemet, baseret på hasardspil, har kurs mod en ny krise, og at det må erstattes af et produktionsorienteret system, funderet i videnskab og store internationale, avantgarde-projekter: det system, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejs-politik, som præsident Xi kalder »Ét Bælte, Én Vej«.

Det finansielle fundament for dette nye, menneskelige system leveres af en række udviklingsbanker, som Kina har været med til at lancere, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og BRIKS' Nye Udviklingsbank (NDB).

Som Helga Zepp-LaRouche i går bemærkede, vil det, efterhånden, som resultaterne af G20-topmødet og det forudgående Vladivostok-topmøde i løbet af de næste par dage bliver kendt, blive klart, hvem, der forsvarer menneskehedens sag, konfronteret med udsigten til økonomisk udslettelse, og hvem, der forsøger at lægge hindringer i vejen. I løbet af disse dage vil den amerikanske Kongres, den 6. september, træde sammen, og FN's Generalforsamling træder sammen den 13. september. Samtidigt vil rækken af topmøder på højeste niveau fortsætte i Asien.

Det, som den amerikanske Kongres må gøre, når den atter træder sammen, er at vedtage Glass-Steagall, for hvilken lov der er fremsat tværpolitiske lovforslag i begge Kongressens huse. Kongressen må ligeledes handle på de kendsgerninger, der er blevet afsløret i de »28 sider« af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september (2001): den må handle med henblik på at fjerne Obama for hans beviste, overlagte mørklægning af saudiernes (og briternes) ansvar for 11. september, og samtidig fremtvinge flere skjulte fakta om den britisk/saudiske sammensværgelse, og om Bush' og Cheneys – men først og fremmest Obamas – medskyldighed. Det faktum, at vi ikke fjernede Bush og Cheney, gav os Obama, som er endnu værre. Hvis vi nu ikke fjerner Obama, vil vi få noget, der er værre endnu, hvis vi da ellers stadig vil være i live til at

opleve det.

Netop nu, hvor omgående, politisk handling er presserende nødvendig, forbereder ledelsen af Lyndon LaRouches bevægelse, der er lokaliseret på Manhattan, det, som LaRouche har kaldt for et »levende mindesmærke« for ofrene for 11. september – først og fremmest de direkte ofre og deres familier, men også USA og enhver del af verden, som er blevet offer for forbrydelsen og dens mørklægning. Centrum for dette »levende mindesmærke« vil blive opførelser af Mozarts *Rekviem*, i hvilken en stor skaber fejrer, ikke døden, men det uforgængelige liv og dets mission, konfronteret med døden, igennem alle århundreder i fortid og fremtid.

Med dette »levende mindesmærke«, og ud over dette, arbejder den Manhattan-centrerede LaRouche-bevægelse på at genskabe et funktionsdygtigt præsidentskab for USA, ud fra selvsamme Manhattan-lokalitet og gennem de samme principper, som Alexander Hamilton anvendte til at skabe det oprindelige George Washington-præsidentskab for USA.

For at vende tilbage til vores indledende spørgsmål om »det lille hjul« og »det store hjul«: Politikken med Den Nye Silkevej begyndte som en idé: ideen om den Europæiske Produktive Trekant, som Lyndon LaRouche udviklede i slutningen af 1980'erne, og som han, sammen med sin hustru Helga, videreudviklede til den Eurasiske Landbro, Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Og det, der udløste det kinesiske rumprogram, som i 2018 for første gang nogensinde vil lande en robot på Månens bagside – var også først en idé. Det var Ronald Reagans Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), der overbeviste det kinesiske lederskab om behovet for et forceret, videnskabeligt udviklingsprogram, inklusive et forceret rumprogram, som vi vil gå i dybden med i det næste nummer af *EIR*, 9. september. Det Strategiske Forsvarsinitiativ var en politik, der helt fra bunden af blev opfundet af Lyndon LaRouche, og som overbeviste Reagan.

Og de udviklingsbanker, der i dag bliver lanceret, blev udtænkt af Lyndon LaRouche i 1970'erne, hvor de blev forelagt FN's Generalforsamling af Guyanas agtværdige udenrigsminister, nu afdøde Fred Wills.

Som den store, russiske videnskabsmand Vladimir Vernadskij viste i første halvdel af det tyvende århundrede, så er den menneskelige noesis, eller kreative tænkning, den mest magtfulde kraft i universet. Der er ingen kraft, der kan måle sig med det menneskelige intellekt med hensyn til kreativ opdagelse.

Foto: Brasiliens præsident Michel Temer, Indiens premierminister Narendra Modi, Kinas præsident Xi Jinping, Ruslands præsident Vladimir Putin og Sydafrikas præsident Jacob Zuma ankommer til Kina for at deltage i G20-topmødet, der finder sted 3. – 5. september, 2016 [www.gcis.gov.za/flickr]

STARTEN PÅ EN HISTORISK UGE

4. september 2016 (Leder) – Søndag, den 4. september, gav præsident Xi Jinping startskuddet til G20-topmødet for statsoverhoveder i Hangzhou, Kina. Åbningsceremonien omfattede en bevægende opførelse af Ode til Glæden, der anslog den inspirerende tone for hele topmødet. I sine åbningsbemærkninger gentog præsident Xi sit krav fra den foregående dag ved B20-forum for erhvervsledere om, at hele det globale finanssystem må gennemgribende ændres, for at vende den aktuelle, globale krise omkring, og at G20 må tage føringen med hensyn til at skabe de nødvendige ændringer, der må have innovation og samarbejde mellem nationer som drivkraft.

Præsident Xis tale lørdag ved B20 var en stærkt ekko af den politik, som Lyndon og Helga LaRouche har udviklet hen over årtier, inklusive **Helgas seneste opfordring til, at G20-mødet tager skridt til fuldt og at virkeliggøre Verdenslandbroen.**

Den signifikante opførelse af **Ode til Glæden, et digt af Friedrich Schiller med musik af Ludwig von Beethoven**, var en yderligere indikation på Xis forpligtelse over for principperne om videnskabeligt og teknologisk fremskridt og »win-win«-samarbejde mellem alle verdens nationer.

Den kinesiske præsident Xi Jinping holder hovedtalen ved Business 20-mødets åbningsceremoni (B20.)

Se uddrag på dansk af talen her.

Forud for G20-mødet blev der afholdt et uformelt møde for BRIKS-nationernes statsoverhoveder, hvor der blev gjort yderligere forberedelser til BRIKS-topmødet den 15. – 16. oktober, med den indiske premierminister Modi som vært, i Goa, Indien. BRIKS- og G20-begivenhederne begyndte umiddelbart efter afslutningen af det **Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland, med præsident Vladimir Putin som vært**, hvor den samme dagsorden med eurasisk udvikling og en samarbejdsånd mellem verdens ledende nationer blev promoveret. De to æresgæster ved Vladivostok-forummet var Japans premierminister Abe og Sydkoreas præsident Park, der således udvider alliansens samarbejde.

I stærk kontrast hertil brugte USA's præsident Barack Obama anledningen til at promovere alle de konfliktområder, der splitter USA og Kina, inklusive den Permanente Voldgiftsrets ulovlige afgørelse om det Sydkinesiske Hav, beskyldningerne om, at Kina skulle dumpe stål på verdensmarkedet, samt andre friktioner. Obama dukkede op i Hangzhou for at forsøge at genoplive det, som er dødt – hans svindelnummer med Trans Pacific Partnerskab (TPP) – såvel som også for at fremprovokere konflikt. Obama kunne ikke engang modstå

fristelsen til at kaste kold vand på sin egen udenrigsminister John Kerrys indsats for at indgå en aftale med Rusland om fælles militære operationer imod Islamisk Stat og al-Qaeda.

G20-topmødet fortsætter mandag, efterfulgt af endnu et asiatisk, økonomisk topmøde i Laos, den 6. – 9. september, der efterfølges af et møde mellem de 10+1 – de ti ASEAN-nationer og Kina.

Alt imens præsident Obama fortsætter med at isolere sig selv fra det voksende flertal af nationer, der forsøger at fremkomme med løsninger på det fremstormende kollaps af det transatlantiske område og fremstødet for krig, der kommer fra det døende britiske imperiesystem, så afsluttes denne uge med et intenst højdepunkt, med rækken af fire opførelser af Mozarts Rekviem i New York City-området, for at mindes 15-års dagen for angrebene den 11. september, 2001, på World Trade Center og Pentagon, hvor 3000 mennesker blev dræbt. Schiller Instituttets kor og orkester vil deltage i disse koncerter.

Med tidligere **senator Bob Grahams pressekonference sidste onsdag i Washington, D.C.**, og med en afstemning i Repræsentanternes Hus om Justice Against Sponsors of Terrorisme Act (JASTA) (Loven om Retsforfølgelse af Sponsorer af Terrorisme), der skal finde sted, når Kongressen genoptager arbejdet den 6. september, vil spørgsmålet om juridisk retfærdighed dominere denne uge. Som senator Graham sagde til medierne i Washington i sidste uge, så er proppen taget af flasken, med frigivelsen den 15. juli af det 28 sider lange kapitel af hans oprindelige Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, og nu må den fulde sandhed om Saudi-Arabiens rolle i historiens værste terrorangreb på amerikansk jord komme frem. Det betyder, at hele det anglo-saudiske terrorapparat nu kan bringes til fald, og det betyder igen, at de primære kræfter, der er ude på at forhindre virkeliggørelsen af Verdenslandbroen og et nyt paradigme for relationer mellem Jordens nationer, kan besejres, én gang for alle.

Titelfoto: 2016 G20-ledere. (Foto: RIA Novosti)

Valg i USA: Det er det, du gør i dag – og ikke den 8. november – der tæller!

Torsdag, 1. september 2016 (Leder) – En ny, fredelig verdensorden, helliget videnskabeligt fremskridt, reel økonomisk fremgang og en gennemført indsats for udforskning af rummet, bliver nu sammenvævet i en række af i alt fire, internationale topmøder i løbet af månederne september og oktober. Alle fire topmøder komplementerer hinanden, men den vigtigste af dem er topmødet mellem Gruppen af 20, der finder sted den 4.-5. september i Kina. Hvis amerikanere nu, i september, viser tilstrækkelig intelligens og det fornødne mod til at ryste Obamas og hans liges døende system af sig, kan USA begynde at genoplive vores nations moralitet, og med denne, vores videnskab og industri. For dem, der er gamle nok til at huske det, vil virkningen være lig den, der kun blev os lovet gennem den myrdede John F. Kennedys kortvarige regering, der bragte os ud i rummet og til Månen, hvor der siden 1969 har været et mindeplade med ordene, »Vi kom i fred for hele menneskeheden«.

Vi må tilbage til Månen! Vi vil komme tilbage! Månen er den uerstattelige port til Solsystemet, og hinsides dette.

Den stimulus, som John Kennedy gav den amerikanske økonomi i løbet af de få, korte måneder, han fik lov at tjene, var ikke fuldstændigt opbrugt før starten af 1970'erne. Nu er det

Barack Obama, der endelig har aflivet alt, hvad der var tilbage af den amerikanske økonomi, ved at nedlukke vores rumprogram. Og den fakkel, som John Kennedy kastede, da han blev dræbt, er blevet samlet op af – Vladimir Putin! Tilsammen med Kinas præsident, Xi Jinping, der står for at skulle åbne topmødet for Gruppen af 20.

Det, som Rusland og Kina tilbyder os, er på den ene side et medlemskab af det udstrakte, voksende eurasiske system med indbyrdes forbunden infrastruktur og en voksende, videnskabsbaseret økonomi. Dette koncept har Lyndon og Helga Zepp-LaRouche været forkæmpere for fra begyndelsen af 1980'erne. Det er nu blevet en realitet som Kinas politik for Den nye Silkevej, der blev vedtaget i 2013, ved navn »Ét bælte, én vej«.

Den anden, komplementære del af deres tilbud er det, der kaldes en »Ny finansiel arkitektur«. Det nuværende finanssystem, der er dømt til undergang, befinder sig på randen af endnu en nedsmeltning, som vil kvæle midlerne til livets opretholdelse i hele det transatlantiske område. Økonomisk udvikling baseret på videnskab, udforskning af rummet og »infrastruktur-udviklingskorridorer«, kræver, at vi vender tilbage til det finanssystem, som blev opfundet af Alexander Hamilton, og som Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt senere også vendte tilbage til.

Vi må omgående gribe til handling nu for at sikre, at de spekulative derivaters finansielle fordringer, som på verdensplan er evalueret til 2 milliard dollars, ikke pludseligt kollapser og knuser os omgående, sådan, som det truede med at ske allerede i 2007-08. Dette kræver den omgående tilbagevenden til Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov, for at adskille normal, kommerciel bankvirksomhed fra hasardspilsspekulation, mens der endnu er tid. Der er fremsat lovforslag om at genoplive Glass-Steagall, med mange sponsorer fra begge partier, i begge Kongreshuse. Hvad er det, vore kongresmedlemmer og senatorer foretager sig? Har de nogen som

helst idé om, hvor mange, der vil dø i vores befolkning, hvis disse vitale beskyttelsesforanstaltninger yderligere udsættes?

Hvis man venter med at handle til den 8. november, vil det sandsynligvis være for sent. Informer dig og handl i dag, og opsøg og tag kontakt med alle andre, der vil handle sammen med os. Verdens største nationers regeringer appellerer til os om at gøre dette, og de har ret.

Foto: Præsident John F. Kennedy taler foran Kongressen den 25. maj 1961, hvor han erklærer, »... Jeg mener, at denne nation bør forpligte sig til, før udgangen af dette årti, at fuldføre det mål, at landsætte en mand på Månen og bringe ham sikkert tilbage til Jorden«.

GLASS-STEAGALL NU!

Luk Wall Street ned, før den slår dig ihjel!

31. august 2016 (Leder) – Med betydningsfulde, internationale topmøder, der starter den 2. september, og med den amerikanske Kongres, der vender tilbage til Washington den 6. september, vil de næste to uger blive langt mere afgørende for USA's fremtidige skæbne, og for menneskehedens fremtidige skæbne, end det amerikanske præsidentvalg den 8. november.

Lyndon LaRouche har advaret om, at, med mindre Kongressen handler – og handler nu, i september – for at genindføre Glass-Steagall, som det første skridt i en langt mere omfattende omstrukturering af den økonomiske og monetære politik, så har hele det transatlantiske system direkte kurs mod en nedsmeltning.

I diskussioner med kolleger i dag sagde LaRouche følgende:

»Hvis de undgår spørgsmålet om Glass-Steagall i særdeleshed, samt relaterede spørgsmål, så vil de personer, der beter sig således, bringe deres egen død over deres hoveder. Man kan ikke tillade sig at ignorere det, der står på spil her. Man vil få en masse pludselige dødsfald, fordi de ikke var opmærksomme og gjorde, hvad de skulle.«

Denne kommende weekend vil blive vidne til en fremmarch af tre på hinanden følgende, internationale topmøder for statsoverhoveder, i Asien – Ruslands Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Kinas værtskab for G20-topmødet og Laos' værtskab for ASEAN plus 6 – og disse topmøder vil kontinuerligt etablere den kendsgerning, at Kina, Rusland og Indien – og ikke Obama og NATO – er i færd med at skabe et nyt, globalt system. Og mens Kina tager føringen ved denne uges G20-topmøde for at skabe et nyt og retfærdigt, globalt finansielt system, så har håndlanger for briterne, den amerikanske præsident Barack Obama, i sin sindsforvirrede tilstand, og som en del af sin agenda for krig mod Rusland og Kina, planer om at promovere sin ekskluderende handelsaftale, Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der på forhånd er dømt til undergang.

USA holder søndag den 11. september en mindedag i anledning af 15-års dagen for terrorangrebene den 11. september, 2001, og denne årssdag er den første, hvor de virkelige, udenlandske sponsorer af terrorangrebene – det britiske og saudiske monarki – står afsløret, med de nu frigivne 28 sider af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport fra 2002. Dette 28 sider lange kapitel afslører også nogle af de institutioner, der kørte mørklægningen, inklusive, men ikke begrænset til, FBI og CIA. I lyset af disse afsløringer vil New York City fejre denne weekend med en imponerende række koropførelser af Mozarts Rekviem, der opføres af Schiller Instituttets kor, inklusive en særlig messe den 11. september, til ære for New York City's Brandvæsen (FDNY), hvilket alt sammen indgår som

en del af kravet om total juridisk retfærdighed for det afskyelige mord på mere end 3000 amerikanere og andre, for femten år siden.

Og der er klare og accelererende tegn på en umiddelbart forestående nedsmeltning af det transatlantiske system. Den aftale, der blev indgået i sidste øjeblik for at redde Italiens Monte dei Paschi-bank, er nu ved at smuldre, og JPMorgan Chase taler nu for at gennemføre en bail-in (ekspropriering) af den private sektor for at undgå, at hele den italienske banksektor bliver udslettet. CNBC rapporterede i sidste uge, at »bankerne forbereder sig til en økonomisk atomvinter« og er i færd med at udarbejde nødplaner, ifald det værste skulle indtræffe, planer, der forudser eurozonens totale opbrud og enden på den Europæiske Union gennem en hel række afstemninger over hele Europa til fordel for en exit.

Aldrig har den sandhed stået klarere, at, hvis befolkningen skulle ønske at vende de seneste femten års, for ikke at sige de seneste halvtreds års tendenser omkring, så ville Obama blive fordømt som en tragisk skikkelse, og patriotiske kræfter ville gennemtvinge Glass-Steagall nu!

Lyndon LaRouche talte i diskussionen om denne befolkningens underliggende frygt:

»Og I ved, at FBI er en del af dette her. Andre institutioner er, som FBI, er ansvarlige for undertrykkelse af sandheden. Jeg tror, tiden nu er inde til at undertrykke FBI! I det mindste, indtil de lever op til deres ansvar ... Og alle de personer, der støttede ideen om at sætte mig i fængsel, var bedragere. I særdeleshed nogle af de højtplacerede folk i det juridiske system. De gjorde det. De begik en forbrydelse ... Problemet er, at folk ikke handler på det, som de erkender, er problemet! Så vi må mobilisere folk som sådan, til at mobilisere sig selv. Med andre ord, til ikke alene at mobilisere sig selv som sådan, men til rent faktisk at mobilisere deres egen indsats over for andre ... Problemet er,

at folk bliver bange. De er bange for FBI og alle mulige ting, der foregår. De er intimideret.»

Tiden er inde til at handle

Som for eksempel med de igangværende topmøder, inklusive det forestående sammentræde af FN's Generalforsamling i anden halvdel af september, er stærke strategiske skift i gang. Putin har forpurret den amerikansk/britiske politik i Sydvestasien og har vundet Tyrkiet og nu endda førende røster i Tyskland til fordel for en politik, baseret på international lov, elimineringen af terrornetværk samt økonomisk udvikling på storstilet skala.

Det bliver nu med stadigt voksende klarhed åbenlyst, at Kinas, Ruslands og Indiens politik med nye infrastrukturkorridorer over hele Eurasien og Afrika er blevet en politik, der er langt mere magtfuld end Obamas forsøg på at fremprovokere krig med Rusland og Kina.

Som Lyndon LaRouche sagde under diskussioner med kolleger tidligere i dag:

»Jeg tror, vi nu har det rette publicerede materiale. Det vigtigste er simpelt hen at holde fast i materialet om udvikling, og at forøge det. Vi får sandsynligvis den bedst mulige hjælp på baggrund af de nye angreb på 'gangsterne', som vi kalder dem. Og mange kongresmedlemmer tvinges nu til at forsvare vore borgeres rettigheder.

Det betyder, at vi simpelt hen vil mobilisere befolkningen. Vi vil mobilisere befolkningen til at gennemtvinge disse rettigheder – deres rettigheder, på baggrund af dette, blot denne simple overvejelse. Det vil ikke fungere på nogen anden måde.»

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i både USA og Europa, for at afvende et finansielt lavineskred. Der er fremsat Glass/Steagall-lovforslag fra begge partier i begge

Kongressens huse, ligesom Glass-Steagall indgår i valgplatformene for både det Demokratiske og Republikanske Parti, og en vedtagelse af Glass-Steagall i de kommende uger vil sluttelig vende hele valgprocessen omkring, til fordel for det amerikanske folk som helhed.

Den nye, globale, finansielle arkitektur og en verdenslandbro med transkontinentale storprojekter, der nu er under opførelse, er blevet promoveret af Lyndon og Helga LaRouche i over fire årtier. **Tiden er nu inde til at gennemtvinge en vedtagelse af Glass/Steagall-bankopdelingen**, en eliminering af de finansielle derivaters finansielle atombombe og implementeringen af Lyndon LaRouches tre andre hovedlove: skabelse af statslige kreditbanker; en definering af et kreditsystem, der sigter på en forøgelse af arbejdskraftens produktive evne gennem storstilet udvikling og infrastruktur; samt at fremskyde de videnskabelige grænser gennem udforskning af det ydre rum og udvikling af fusionskraft.

Menneskeheden har et ubegrænset potentiale for økonomisk vækst og udvikling af kreative evner. Vi må nu hævde vores naturlige, menneskelige ret til fortsat fremskridt, der er ubegrænset, eller også stå ansigt til ansigt med vores egen frygt.

Er Tyskland intelligent nok til at gribe

chancen med Den nye Silkevej? Af Helga Zepp-LaRouche

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

27. august 2016 – Mens forbundskansler Merkel i disse dage farer fra det ene minitopmøde til det andet – den ene gang på et italiensk hangarskib, og derefter fra den ene europæiske hovedstad til den næste, hver gang og til ingen nytte i forsøg på at begrænse de skadelige virkninger af EU's disintegrationsproces – træder Kina ind i den sidste fase af forberedelser til G20-topmødet i Hanzhou, og hvor Kina denne gang selv har forsædet. Dette kan gå hen og blive det mest lovende G20-topmøde nogen sinde, for den kinesiske regering agter at fremlægge et omfattende koncept for, hvordan den globale økonomiske og finansielle krise kan overvindes. Hvad der så siden måtte komme ud af dette topmøde – så vil det i hvert fald komme til at stå fuldstændigt klart, hvem, der arbejder konstruktivt med frem mod dette mål, og hvem, der holder fast ved den gamle, farlige geopolitik og mislykkede neoliberale monetære politik.

EU og Washington har ved denne anledning al mulig grund til at

slå ind på Kinas og de med Kina samarbejdende staters succesrige kurs. Efter Brexit kappes Frankrig, Italien og Østrig om, hvem, der bliver den næste, der forlader EU. I Frankrig fører den konservative Nicolas Sarkozy sig frem som præsidentkandidat med et memorandum, hvor han kræver ophævelsen af EU's forrang over de franske love såvel som også en ophævelse af Lissabontraktaten. Den socialistiske kandidat Arnaud Montebourg lover at ville følge general de Gaulles »tomme stols politik«; det anti-europæiske parti Front National under Marine le Pen fik 55 % af stemmerne ved sidste kommunalvalg; og Jacques Cheminade fra »Solidarité et Progrès«, hvis kampagne er ved at udvikle en betragtelig gennemslagskraft, går ind for en alliance mellem suveræne stater i Eurasien; altså tager så godt som alle de relevante kandidater stilling imod EU. I Italien skælver statsminister Renzi for folkeafstemningen for en forfatningsændring i oktober, i hvis kølvand det anti-europæiske Femstjerneparti kan gå hen og vinde nyvalget, der vil følge kort efter. Den næste regering i Østrig bliver formodentligt ledet af det EU-kritiske FPÖ (Det Østrigske Frihedsparti).

Et yderligere aspekt af EU's opløsningsproces trådte tydeligt frem under Merkels seneste besøg i hovedstæderne i de såkaldte Visegrad-lande: Ungarn, Slovakiet, Tjekkiet og Polen, hvis regeringer stærkt afviser EU's forordnede flygtningekvoter og hele flygtningepolitikken. Den østrigske forsvarsminister Hans Peter Doskozil betegnede Merkels politik som »uansvarlig« og understregede, at Østrig ikke var noget »venteværelse til Tyskland«. Den ungarske ministerpræsident Orban planlægger at udbygge det hegn, han har ladet bygge langs Ungarns grænser, til en »uoverstigelig mur«, der med ét ville kunne stoppe selv »flere hundrede tusinde mennesker«. Dermed er ikke blot Merkels »europæiske løsning« for flygtningekrisen endegyldigt strandet, men også Schengen-aftalen og dermed samtidigt grundlaget for den europæiske valutaunion.

I betragtning af alle disse forskellige centrifugalkræfter virker det stivsind, med hvilket pro-EU-grupperingen vil holde

fast ved EU-politikken, dog yderst virkelighedsfjernt. Hellere end at vende sig mod årsagerne til den voksende opposition vil de respondere til Brexit-afstemningen med »mere Europa« og intrigerer endda bag lukkede døre for på en eller anden måde at annullere Brexit. Dette foranledigede fire af de fem »økonomiske vismænd« til i en fælles artikel den 26. august i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at fremkomme med den advarsel, at dette blot ville forstærke de kræfter, der vil flygte fra EU.

Men ikke engang på minitopmødet mellem Merkel, Hollande og Renzi, der patetisk var henlagt til øen Ventotene til minde om Altiero Spinelli, én af »Europas fædre«, og – meget symbolsk – på et italiensk hangarskib, herskede der enighed mellem »de tre store«. Hollande og Renzi gik ind for investeringsprogrammer, rettet mod den ødelæggende økonomiske situation i deres lande, mens Merkel stod fast på de sædvanlige nedskæringsprogrammer; som om disses tiltrækningskraft ikke for længst var udløbet. Og når det så tilmed kommer til gensidige offentlige beskyldninger mellem Draghi (hvis tvivlsomme rolle i diverse bailout-operationer for tiden undersøges) og Den europæiske Centralbank på den ene side, såvel som John Michael Cryan fra Deutsche Bank (der af IMF beskrives som den mest risikofyldte bank i verden), men også Wolfgang Bosbach, Volker Wieland fra »de fem vise mænd« og forbundsbanksbestyrelsesmedlem Andreas Dombret på den anden side, og når så samtidigt Deutsche Bank pludselig, i betragtning af de »skæbnesvangre følger« af de negative renter, gør sig til talsmand for bankkunder og pensions-sparere, så bør én ting stå klart: Spillet om skyldsplaceringen er begyndt. Alle skyder skylden på de andre for det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som de alle ved er nært forestående.

Og her har de førende repræsentanter for EU og EU's medlemsstater udviklet de typiske skyklapper, som er karakteristisk for dem, der er fortalere for de forældede modeller, de har investeret hele deres identitet i. EU's ydre anseelse har for længst ændret sig. Tidligere gjaldt EU som

model for regional integration for organisationer som ASEAN og AU og også for sydamerikanske integrationsbestræbelser. Allerede med den behandling, Grækenland fik af Trojkaen, og senest med flygtningekrisen er dette forbi; for disse lande står EU kun som en mislykket model. Kun ekstremt forkalkede repræsentanter for EU eller EU-regeringerne vover i disse dage at tage begreber som »demokrati« og »menneskerettigheder« i munden, i betragtning af Frontex-indsatsen mod flygtninge og tvivlsomme aftaler i flygtningespørgsmålet.

For Det almene Vel på globalt plan

Under Obamaregeringens otte år har USA's årlige, økonomiske vækst næppe overskredet 1 %, hvorimod Franklin D. Roosevelt alene i hvert af sine tre første år i embedet opnåede lige så meget, som Obama i sine otte år. Og EU opnåede endnu ringere økonomisk vækst end USA i det samme tidsrum. Kinas økonomiske vækst udviklede sig i det samme tidsrum fra 9,2 % i 2009 til »kun« 6,9 % i 2015, og i modsætning til den transatlantiske sektors kasinoøkonomi, så udgør det realøkonomiske område langt den største del af den kinesiske økonomi. Den spekulative andel er ganske ubetydelig her.

Kina vil ved G20-topmødet i Hangzhou den 4. og 5. september præsentere et omhyggeligt forberedt koncept for, hvordan en stabil finansarkitektur kan skabes og G20 forvandles fra en mekanisme til krisestyring til et varigt forbund af stater, der samarbejder for Det almene Vel på globalt plan. Det er Kinas plan at erstatte kortsigtet profittænkning, der er til gunst for de få, med en solid økonomi, der hviler på vækst gennem innovation.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har i de tre år, der er gået, siden han satte opbygningen af den Nye Silkevej på den internationale dagsorden, igangsat en succeshistorie uden fortilfælde, og som 100 nationer og internationale organisationer allerede samarbejder om. Præsident Xi har gentagne gange tilbudt alle de europæiske stater, og i særdeleshed USA, at arbejde med på den fælles opbygning af den

Nye Silkevejs win-win-perspektiv. Den kendsgerning, at Kina har indbudt et stort antal udviklingslande til at deltage i G20-topmødet, er yderligere en henvisning til, at han er seriøs omkring skabelsen af en ny økonomisk og finansiel arkitektur, der repræsenterer hele verden.

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

Men netop her er Kina langt forud for den indskrænkede tankegangs todimensionelle verdensbillede, der ikke ser Jorden som en rude, et vindue, men derimod som et akvarium. Kina har det for tiden mest ambitiøse rumprogram, der med de kommende Chang-e-missioner ikke blot vil udforske Månens bagside, men også forfølger konkrete planer om at udvinde store mængder helium-3 på Månen, som brændstof for opbygning af en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden.

EU's og USA's reaktion på dette G20-topmøde vil gøre det klart, om de er i stand til at tage ved lære. Det, som Kina og de med Kina forbundne asiatiske stater repræsenterer i dag, er til gavn for hele menneskeheden.

Til trods for, at de internationale organisationer, der er associeret med mig, måske rent talmæssigt kun udgør en lille styrke, så er vi dog vore kritikere langt overlegne, hvad analyse, ideer og løsninger angår. Og netop denne dygtighed vil vi bringe i spil for at bringe Europa over på den rigtige side.

Titelfoto: Den Nye Silkevejs nordlige og sydlige rute mellem Kina og Tyskland.

Lyndon LaRouche: Glass-Steagall må nu vedtages som hastesag – før det transatlantiske system nedsmelter

30. august 2016 (Leder) – Tirsdag advarede Lyndon LaRouche om, at, med mindre den amerikanske Kongres – nu, i september – handler for at genindsætte Glass/Steagall-loven, som blot det første skridt i en langt større fornyelse af den økonomiske og monetære politik, har hele det transatlantiske system kurs mod en nedsmeltning. Samtidig med, at Kina forbereder sig til at tage føringen ved næste uges G20-topmøde for statsoverhoveder for at bringe et nyt, retfærdigt, globalt finanssystem til verden, farer briternes håndlanger, Barack Obama, rundt i en sindsforstyrret tilstand og forsøger at fremme handelsaftalen Trans Pacific Partnerskab (TPP) og andre lige så vanvittige, døde politikker, der er dømt til undergang. Hvide Hus-regeringsfolk Ben Rhodes og Josh Earnest gjorde det i denne uge over for reportere klart, at Obama vil sætte TPP på toppen af sin dagsorden, når han mødes med verdens ledere i Kina til G20-topmødet. De øvrige hovedpunkter på hans dagsorden er: at gøre fremstød for krig i det Sydkinesiske Hav, baseret på den Internationale Voldgiftsrets ulovlige afgørelse, samt at banke

aftalen fra klimaforandringskonferencen i Paris igennem.

Alle de tydelige tegn på en umiddelbart forestående, transatlantisk nedsmeltning inden årets udgang er til stede. Den i sidste øjeblik indgåede aftale for at redde Italiens Monte dei Paschi bank er i færd med at smuldre, og JPMorgan Chase gør nu fremstød for en bail-in (ekspropriering af bankindsud) af den private sektor for at undgå, at den italienske banksektor bliver udslettet. Den italienske premierminister Renzi skal på onsdag mødes med den tyske kansler Merkel i endnu et forsøg på at indgå en rådden aftale for at opretholde de bankerotte banker. Tirsdag advarede *Bloomberg News* om, at derivatmarkedet har kurs mod en nedsmeltning. Under overskriften, »Gjorde Brexit derivatmarkedet giftigt?«, bemærker Bloomberg, at ingen, der spekulerer på valutakurs-fluktuationer mellem det britiske pund og euroen, havde forudset resultatet af Brexit-afstemningen. CNBC rapporterede tirsdag, at »banker forbereder sig til en økonomisk atomvinter« og udarbejder nødplaner, hvis 'det værste' skulle indtræffe, som forudser det totale sammenbrud af eurozonen og enden på den Europæiske Union gennem en hel række andre exit-afstemninger over hele Europa.

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i både USA og Europa for at afvende et finansielt lavineskred. Med upartiske lovforslag fremsat i begge kongressens huse, og med både det Demokratiske og Republikanske Partis valgplatform, der kræver en genindførelse af Glass-Steagall, har vi nu det rette øjeblik for seriøs og korrekt udtænkt handling. Kongressen vender tilbage til Washington næste tirsdag, den 6. september. Der kan ikke komme nogen genoplivning af regulær produktivitet i den døende amerikanske og europæiske økonomi uden først at fjerne hele derivatboblen og genetablere fungerende kommercielle banker, gennem hvilke enorme mængder kredit kan kanaliseres til vital infrastruktur, forskning og udvikling. Frem for alt må USA's rumprogram fuldt ud genoplives, så USA kan tilslutte sig Kina, Rusland, Indien og

andre nationer, der allerede er fuldt ud forpligtet over for det, som den store rumforsker Krafft Ehrlicke kaldte »den udenjordiske forpligtelse«.

På fredag og lørdag finder Vladivostok Østlige Økonomiske Topmøde sted, som dagen efter efterfølges af åbningen af G20-topmødet for statsoverhoveder i Hangzhou, Kina. Man er allerede ved at komme på linje på globalt plan, centreret omkring den bydende nødvendige eurasiske udvikling. Men for at denne alliance virkeligt kan lykkes, må USA og Europa bringes med om bord. Det betyder, at de må opgive enhver politik, der er associeret med det Britiske Imperium, og som på det seneste er kommet til udtryk gennem præsident Obamas sindsforvirrede planer om at genoplive et allerede dødt system.

Overvind Obamas politikker nu; glem alt om valget 8. november

30. august, 2016 (Leder) – De næste par uger bliver langt mere afgørende for USA og menneskehedens fremtid, end det amerikanske præsidentvalg den 8. november.

I disse to uger vil vi opleve en fremmarch af tre, på hinanden følgende internationale topmøder, der afholdes i Asien, og som vil etablere den nye virkelighed, at det er Kina, Rusland og Indien – og ikke Obama og NATO – der skaber og former denne fremtid.

Og USA vil ikke være det samme efter 15-årsdagen for 11. september-angrebene, den første årssdag, hvor de, der var de reelle, udenlandske sponsorer af disse terrorangreb, står

afsløret. Den forrykte tåbelighed, som var Bush-Obama krigene, og som fulgte i kølvandet på disse terrorangreb, er således blevet gjort klar og tydelig; det samme er også den russiske præsident Putins medmenneskelighed, med hans omgående tilkendegivelser af solidaritet med USA på daværende tidspunkt. I de næste to uger vil New York håndtere disse afsløringer gennem en slagkraftig række af minde-korkoncerter, opført af Schiller Instituttet, i hele byen.

Der er vægtige strategiske skift i gang. Putin har forpurret de amerikansk/europæiske præmisser om terroristbekæmpelse i Sydvestasien, idet han har vundet Tyrkiet for sin tilgang til problemet og nu er i færd med at vinde toneangivende røster, selv i Tyskland. Kinas, Ruslands og Indiens politik med at bygge landbroer og korridorer med ny infrastruktur i hele Eurasien og Afrika er blevet mere potent end Obamas forsøg på at provokere Rusland med krig, og »udstede regler« for Kina.

Alle Obamas giftige bestræbelser på at gøre Kina til en fjende af de 10 ASEAN-lande er endt ud med, at Kina er *mere* indflydelsesrigt i ASEAN end før. ASEAN's årsmøde – efter weekendens Østasiatiske Økonomiske Forum og derefter G20-mødet i Hangzhou, Kina – vil være det tredje af de magtfulde topmøder, der alle fokuserer på at genskabe vækst og produktivitet for verdensøkonomien efter det sidste årtis sammenbrud, udløst af Wall Street.

Og Obamas anti-kinesiske »handelsaftaler«, TTP (Trans-Pacific Partnerskab) og TTIP (Trans-Atlantiske Handels- og Investerings-Partnerskab), bliver erklæret for døde, selv af deres tidligere tilhængere. Hvis vi optrapper vores indsats i løbet af disse to uger, er der bedre chancer for, at Kongressen snart vil gen-vedtage Glass-Steagall som lov, end tilfældet er for Obamas TTP eller TTIP.

Den nye, finansielle arkitektur og Verdenslandbroens storslåede infrastrukturprojekter, som disse topmøder vil tage sigte på, er blevet promoveret af Lyndon og Helga LaRouche

over fire årtier.

Vil de fremtvinge en accept af Glass/Steagall-bankregulering og en afskrivning af den finansielle atombombe, som de finansielle derivater udgør?

Det kræver, at vi nu optrapper vores mobilisering for det, som Lyndon LaRouche har kaldt sine Fire Kardinallove: Glass-Steagall; nationale kreditbanker; teknologiske fremskridt gennem infrastruktur-byggeri; fremme af videnskabens fremskudte grænser gennem udforskning af det ydre rum og udvikling af fusionskraft.

Der er et ubegrænset potentiale for menneskehedens økonomiske vækst og udvikling af kreative evner. Obamas Hvide Hus vil sandsynligvis *modsætte sig* dette nye paradigme på G20-topmødet. Det er vores ansvar at lave om på *det*.

Foto: Vladimir Putin og Barack Obama holdt et bilateralt møde på sidelinjen af Fn's Generalforsamlings-møde. 29. september 2015 [kremlin.ru]

OBAMA ER EN FIASKO – Verden har brug for en ny finansiell arkitektur nu!

26. august, 2016 (Leder) – Uanset hvor meget tid, han har tilbage, må Obama afsættes, hvis der skal komme noget som helst fungerende nyt præsidentskab i USA i den kommende periode. Hans præsidentskab har været en fiasko, og én, der skaber ravage, død og kaos i USA og i verden gennem ulovlige

krige, finansielle redningspakker (bailout), droneangreb, ødelæggelse af sundhedssektoren, narkotikarelaterede dødsfald, arbejdsløshed samt Obamas personlige psykotiske patologi. Samtidig med, at Eurasiens nationer under ledelse af præsident Putin konstruerer et nyt, strategisk og økonomisk system, må Obama fordømmes for det, han er: en ynkelig fiasko og en tjener for det døende, britiske monarki.

Det er det igangværende samarbejde mellem Rusland og Kinas lederskab om et nyt økonomisk system, samt presserende strukturelle ændringer i det globale finansielle system, der er af yderste betydning. Dette er den afgørende flanke for at undgå en atomar verdenskrig og finansielt kaos – resultaterne af Obamas mislykkede præsidentskab – og dette er også det toneangivende diskussionsemne blandt verdens ledere ved de mange internationale topmøder, der skal finde sted i løbet september og oktober måned.

Kinas præsident Xi Jinping har til hensigt at sætte det afgørende spørgsmål om et nyt, globalt, økonomisk og finansielt system på dagsordenen for det kommende G20-topmøde i Hangzhou, Kina. De officielle kinesiske medier, fulgt af russiske top-analytikere, har gjort det klart, at ethvert sådant nyt og funktionsdygtigt system må omfatte USA – hvilket betyder, at USA må opgive sine illusioner om at regere en unipolær verden, der ikke længere eksisterer, og begynde at samarbejde med store nationer om et nyt og retfærdigt, økonomisk system.

Dette blev d. 24. august fremhævet i et telegram fra Kinas officielle nyhedsbureau *Xinhua*, med titlen »Interview: Rusland og Kina bør samarbejde i G20-regi om at tackle udfordringer.« Andrey Kortunov, generaldirektør for det Russiske Råd for Internationale Anliggender, som står i tæt forbindelse med det Russiske Udenrigsministerium, sagde: »Jo længere, disse reformer udskydes, desto højere risiko er der for nye kriser og ustabilitet i verdensøkonomien.« Han tilføjede senere, »Hvis Beijing og Moskva i dag tilbyder deres koncept for

stabilitet til det internationale samfund, er det ikke bare tomme ord, men forslag baseret på mange succesfulde erfaringer.« Han bemærkede, at USA kunne være »en kompleks og undertiden uforudsigelig partner«, men ikke desto mindre »bør både Rusland og Kina konsekvent søge fælles fodslag med Washington og undgå kriser, uden at gøre indrømmelser på principielle spørgsmål«.

En reportage i *Xinhua* på samme dag, også vedrørende G20, angreb »over-afhængighed af pengepolitikken« og fokus på »markeder« i modsætning til »nationer« – på bekostning af en politik, der sigter mod reel, fysisk-økonomisk vækst og er baseret på teknologisk innovation. »Kina vil bruge konferencen til at anspore til dialog mellem udviklede lande og udviklingslande omkring potentialet for at skabe vækst gennem reformer og innovation.«

Wall Street Journal har antydnet, at det var på anmodning af Kina, at den Internationale Betalingsbank (BIS) i en nyligt udsendt rapport advarer om, at der på nuværende tidspunkt ikke er nogen mekanismer på plads, der kan forhindre en eksplosion af den globale, finansielle derivatboble på mere end \$600 billioner, hvis nogen større spiller skulle gå i betalingsstandsning. I noget, der kun kan betegnes som en smertelig underdrivelse, blev *Business Insider* tvunget til at indrømme, at resultaterne af denne undersøgelse »er lettere skræmmende«, for, hvis det ikke lykkes for derivat-handelshuse at håndtere en krise, så bliver derivater til »u-eksploderede atombomber, der putter sig dybt i det finansielle system«. *Wall Street Journal* fortsætter med at bemærke, at Kina har placeret de centrale handelshuses sikkerhed »højt på dagsordenen« af G20-topmødet d. 4. – 5. september.

Der er nu en voksende og udbredt opfattelse blandt topembedsmænd i det transatlantiske område, at Europa og USA står på den yderste rand af en finansiell eksplosion, hvis enorme størrelse kun modsvares af deres egen benægtelse af både dens globale konsekvenser og af sammenbruddet af vestlig

dominans. Bloomberg rapporterede tirsdag d. 23. august, at Deutsche Bank, Barclays og Credit Suisse sidder på sammenlagt \$102,5 milliarder i »Level-3«-aktiver – dvs. aktiver, som er illikvide, uden markedsværdi, og som ikke kan dumpes i en krise. *Economist* gav sin udgave d. 20. – 26. august overskriften, »Mareridt på Main Street« og advarede om, at det amerikanske boligmarked på \$26 billioner, som ligger til grund for et bjerg af derivater og andre spekulations-værdipapirer, både fra banker, men også uden for banker – atter er klar til at springe i luften.

Med hele Vestens politiske og økonomiske klasse, der i stigende grad er miskrediteret, er den eneste tilbageværende mulighed en omgående genindførelse af en fuld Glass/Steagall-bankopdeling i USA, og en tilsvarende implementering i hele Europa. Glass-Steagall, efterfulgt af en gældseftergivelse for udviklingslandene (i overensstemmelse med Alfred Herrhausen politik i 1989), samt udstedelse af langfristet kredit til industriel og videnskabelig udvikling, er blot nogle af de første, uomgængelige skridt hen imod skabelsen af en ny, global, finansiel arkitektur, og udgør forudsætningerne for et nyt, kulturelt paradigme, en ny renæssance for hele menneskeheden.

Grundlaget for en sådan ny global finansiel og økonomisk arkitektur er nu veletableret gennem den voksende integration af Eurasien, der væves sammen gennem samarbejdet i den Eurasiske Økonomiske Union, Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO), BRIKS, ASEAN og andre grupperinger. Det er Kinas »Ét Bælte, Én Vej«-initiativ baseret på Lyndon og Helga LaRouches oprindelige koncept om den Eurasiske Landbro fra midten af 1990'erne, der er det princip, som denne eurasiske og potentielt globale udvikling har som sin forudsætning.

Som den mexicanske præsident José López Portillo engang sagde: »Det er nu nødvendigt, at verden lytter til de kloge ord fra Lyndon LaRouche!«

Vi må afslutte den geopolitiske krig mod Yemen med en strategi for fred og udvikling.

Tale af Schiller Instituttets Ulf Sandmark ved støttekonference for Yemen i London.

Inkl. meget bevægende videohilsen fra lederen af Yemen-komiteen for koordinering med BRIKS, Fouad Al-Ghaffari

Følgende er en tale, som Ulf Sandmark, repræsentant for Schiller Instituttet, holdt ved en todages konference i London til støtte for det yemenitiske folk imod den anglo-amerikanske-saudiske imperiekrig. Han blev også interviewet på konferencen, og det blev vist på Yemen Tv. <https://www.youtube.com/watch?v=CRcMfUoy19U>

Af Ulf Sandmark, økonom, Schiller Institutet, Sverige. 20. august 2016.

Jeg vil gerne takke arrangørerne af denne konference. Jeg anser denne konference for at være en milepæl i hjælpen til Yemen for at hævde dets suverænitet, i særdeleshed, fordi konferencen faldt sammen med den overvældende demonstration i Sanaa i går, med 4 millioner deltagere. Jeg er så imponeret af det yemenitiske folks mod, hvor de løber risikoen ved at demonstrere under direkte trussel fra det anglo-amerikanske-saudiske bombardement.

Det var en storslået manifestation af den yemenitiske nations suverænitet under landets nye regeringsråd og valgte parlament. Det, vi ser, er et folk, der har rejst sig for at befri sig selv fra den mest brutale aggression. Med denne demonstration har de allerede gjort sig til et frit folk i deres indre sind.

Yemen kunne nu gå med i den igangværende verdensrevolution, som organiseres af BRIKS-landene med deres voksende antal allierede. Det er mere end halvdelen af verdens befolkning, der har befriet sig selv rent mentalt fra den vestlige, globale, økonomiske og militære dominans. BRIKS har indledt en proces for at erstatte den gamle, anglo-amerikanske verdensorden og er begyndt at opbygge verden i et hæsblæsende tempo. BRIKS er nu i færd med at virkeliggøre de visionære infrastrukturprojekter, som allerede af Den alliancefri Bevægelse (NAM) og Bandung-konferencen i 1960'erne blev sat på dagsordenen. Hovedprojektet udgøres af Den Nye Silkevej [Det økonomiske Silkevejsbælte], der forbinder Eurasien over land, samt Det 21. Århundredes Maritime Silkevej, der fra Kina passerer Yemen på sin vej til den Nye Suezkanal.

BRIKS venter ikke. De opbygger deres egne finansinstitutioner, sikkerhedsorganisationer, infrastruktursystemer, industricentre, teknologi og videnskab. Dette betyder, at fredsbevægelserne har en ny måde, hvorpå de kan standse alle

de geopolitiske krige, som krigen mod Yemen. Vi kan få Europa og USA til at gå med i projekterne i Den nye Silkevej. Dette ville gøre Europa og USA til BRIKS' allierede, og allierede udkæmper ikke krige med hinanden. Krigshøgene kan omgås og gøres impotente. Samtidig kan dette gigantprojekt sætte alle vore arbejdsløse unge mennesker til at producere maskiner og andre nødvendige midler.

Jeg er her for at være med til at grundlægge en international koalition for at standse krigen imod Yemen, som vi i går diskuterede i workshopen. Ideen i min organisation, det internationale Schiller Institut med Helga Zepp-LaRouche som leder, er at udbrede måder at virke for freden på, med en politik for økonomisk udvikling. Konstruktionen af Den nye Silkevej er det største fredsprojekt nogensinde, der opbygger freden ved at forbinde nationer i praksis, rent fysisk med jernbaner, hovedveje, kanaler og alle former for infrastruktur.

Vi vil erstatte de geopolitiske krige med et nyt paradigme for relationer i verden, en multi-polær verden i stedet for den døende verden under anglo-amerikansk dominans og finansbobler. Det nye paradigme er formuleret gennem den kinesiske præsident Xi Jinpings »win-win«-koncept, som er et koncept for fredeligt samarbejde, baseret på en genoplivelse af visdommen hos Kon Fu Tse (Konfucius). Den åbner Silkevejene for en fornyet dialog mellem civilisationer på det højeste filosofiske, kunstneriske og videnskabelige niveau, en dialog, hvori Yemen, »Visdommens land«, vil føle sig hjemme.

Blot inden for de seneste par måneder er Japan og Filippinerne blevet rekrutteret bort fra krigshøgene, der har presset på for at fremme en atomar konfrontation i det Sydkinesiske Hav. Japan begynder at samarbejde med BRIKS om gigantprojekter i det fjernøstlige Rusland, i Indien og Indonesien. Tyrkiet er i færd med at blive rekrutteret af Rusland og stabiliserer relationerne med Egypten, Israel, Kaukasus og den tyrkisktalende del af Centralasien og sandsynligvis med

Syrien. Og Rusland har netop, hvad der er meget vigtigt, i FN blokeret en ny, saudisk resolution mod Yemen. Flere østeuropæiske lande, og ligeledes Grækenland, såvel som også det meste af Afrika og Latinamerika, er i færd med at orientere sig mod Den nye Silkevej og BRIKS. Selv her i London ønsker City [of London] at gå med i den kinesiske valutahandel, og der er således en modstand her, imod de krigshøge, der truer med atomkrig.

Dette kort over Verdenslandbroen (*se fodnote*) beskriver, hvorledes de Nye Silkeveje agter at nå ud til alle kontinenter. Forbindelsen over (under) Beringstrædet bliver en direkte forbindelse mellem Rusland og USA for at cementere deres fredelige samarbejde og opkoble de amerikanske kontinenter til Den nye Silkevej. Dette, sammen med opkoblingen af Afrika, vil skænke os en Verdenslandbro. Og Afrika kan opkobles, både i Egypten, til Spanien og Sicilien, men, hvad der er af afgørende betydning for Yemen, også under Bab El Mandeb-strædet til Djibouti. Dette kort er af Schiller Instituttet blevet udarbejdet på baggrund af diverse udviklings- og fredsprojekter, som vi har arbejdet med i løbet af de seneste 40 år. Det er en del af en Specialrapport med titlen »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. I år har vi udgivet den udvidede arabiske oversættelse af denne rapport.

Den fremragende kamp for håb i Yemen

Uden håb findes der ingen fremtid. Med en plan for genopbygningen af Yemen gøres håbet konkret, om virkeliggørelsen af det yemenitiske folks potentialer, dets produktive evner, dets videnskab og dets rige arv. Schiller Instituttet er i kontakt med fremragende kæmpere i Yemen, der gør dette på trods af de anglo-amerikanske-saudiske bombardementer. De har stiftet Yemen-komiteen for Koordinering med BRIKS. Hver tirsdag mødes de modigt ved møder i Sanaa for at studere og udvikle planerne for Yemens genopbygning.

Deres leder, Fouad Al-Ghaffari, sendte en videofilm som en hilsen til Schiller Instituttets konference i Berlin for blot to måneder siden. Videoen demonstrerede det mest bevægende mod og den mest bevægede optimisme med kamp for menneskehedens højeste værdier. Jeg vil gerne afslutte min fremstilling med at dele denne video med jer, der viser hans rapport over, hvad de gør for at mobilisere håb og værdighed i Yemen.

Schiller Instituttets konference i Berlin blev dybt bevæget af denne video og vedtog følgende resolution:

Schiller instituttets konference i Berlin 25. – 26. juni (2016) sender de varmeste hilsener til støtte for den store, yemenitiske nation og Fouad Al-Ghaffaris studiegruppe. Deres modige, intellektuelle lederskab, bogstavelig talt midt i sataniske kræfters bombardement, har været en inspiration for tusinder af mennesker i USA, Latinamerika og Europa. Vi aflægger en højtidelig ed om, at vi vil kæmpe for udvidelsen af den Nye Silkevej til genopbygningen af Yemen, således, at de mange myrdede mænds, kvinders og børns liv vil blive æret i en renæssance i Yemen, der ligeledes vil genopbygge de smukke, gamle byer og disses arkitektur. Yemen må og vil blive en perle blandt Sydvestasiens nationer, og i verden, meget snart!

fodnote: Udførligt kort med forklaringer findes i Specialrapport: [Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen](#)

Final Declaration of the International Conference to Support of Yemeni People

Report by Ulf Sandmark.

Over the span of two days tens of scholars, academics, experts, journalists and activists met to declare their support for and solidarity with the Yemeni people who are facing cruel war by the evil Saudi-led coalition. Held at the Pullman Hotel, in St Pancras, London, more than 150 of these concerned people dealt with the war whose bloody chapters continue to unfold with no one from the "Free World" venturing to call for a ceasefire. These people came from UK, US, Canada, France, Germany, Belgium, Holland, Italy, Lebanon, Iraq, Bahrain, Egypt, Sudan, Kuwait, Iran, Malaysia and India to express in one voice their demand to stop the blood-letting, attend the wounded and feed the starving among the inhabitants of that country with its historic civilisation. They met for noble causes, ignoring political calculations or stands based on racial, religious or sectarian prejudice. They raised the banner of Peace, Justice, Love and Fraternity and shouted in one voice: Stop the War on Yemen".

Over the two days, Saturday and Sunday 20th and 21st August 2016, the sessions of the "International Conference to support the Yemeni People" were held to discuss various issues related to the war; political background and consequences. The Saudi policies towards Yemen, past and present, its regional ambitions, and the ideology it seeks to spread in the world were debated. The religious dimensions of the Saudi policy towards Yemen were also dealt with especially Riyadh's insistence on spreading Wahhabism which is linked worldwide to extremism, exclusion and terrorism. The participants came from far afield to clear their conscience after they realised the direct complicity of several Western countries, especially the United States and the United Kingdom in the war which has now lasted over 17 months. It has led to the killing of more than 13 thousand Yemenis, mostly civilians and including over 3000 children. They have seen the comprehensive destruction which turned Yemen into rubble due to the persistent bombing by the F16s and Typhoon aircrafts. They shed light on the destruction of the human and Islamic heritage in Yemen and the implication

for the history of mankind. The Sheba civilisation has been destroyed as well as the Ma'rib dam. This destruction is in line with the Wahhabi doctrines which have deep enmity to civilizational heritage, Islamic or otherwise. Their hearts were throbbing with anger as they saw images of destruction of the specific Yemeni architecture. They also dealt with the land, sea and air blockade imposed on Yemen and how the country is being throttled by the Saudi forces supported by American and British fleets in the Arabian the Red seas. They called for the immediate lifting of this blockade which is another form of war crimes. The international stands were reviewed by the participants who were horrified to remember how the United Nations was forced to remove Saudi Arabia from the list of countries that violate the rights of the children in Yemen. They also expressed outrage at the deafening silence that is preventing Western governments from calling for a ceasefire to spare the lives of Yemenis. They considered that allowing Saudi Arabia to continue its aggression on Yemen is dangerous hypocrisy and serious violation of the "war on terror". It is no longer secret to link this international terrorism as presented by AlQa'ida and ISIS to the sources of extremism, exclusion and terrorism enshrined the Wahhabi ideology which is promoted by Saudi schools and universities and supported with the petro-dollars.

After two days of extensive discussion the participants presented the following recommendations:

- 1- Ceasefire has become an immediate need that cannot be delayed any longer. The world must not hesitate to raise its voice and call on the United Nations Security Council to pass a resolution to impose a ceasefire and stop the illegal aggression on Yemen. Failing to do this is tantamount to complicity in the cruel war and could be considered participation in war crimes.

- 2- The participants call specifically on the United States, the United Kingdom and the European Union to break the

deafening silence and call for the ceasefire. They are also required to impose an immediate arms embargo on Saudi Arabia and other countries participating actively in killing the Yemeni people.

3- The participants urge the World community to respect the right of the Yemeni for self-determination and to choose their own political system through the adoption of the known democratic means. As they inaugurated their conference the participants saw for themselves the millions of Yemenis marching in the streets of Sanaa in support of the newly-formed Political Council. Their choice must be respected.

4- The files of destruction caused by the Saudi-led aggression were reviewed with bitterness at its cruelty and ferocity, especially in its huge human losses, the killing of children and women and the obliteration of the Yemen civilization. The scenes brought back to mind the devastation of the Second World War. An immediate ceasefire is thus necessary to spare the Yemenis further losses.

5- The blockade on Yemen's sea, land and air ports must be lifted immediately. Relief convoys must be allowed to reach the victims of war and famine which are in millions according to UN figures. More than half the Yemenis are in a state starvation and many will perish as a result. Diseases have spread due to the lack of medical care resulting from the blockade.

6- The participants reviewed the Saudi policy of targeting civilian sites like schools, hospitals, factories and mosques. They called on the UNESCO to break its silence, condemn the Saudi aggression and call for ceasefire. They hailed the efforts of the human rights bodies especially those that have produced reports confirming the war crimes by the Saudis. Particular appreciation was made to the efforts of Amnesty International, Human Rights Watch and Doctors Without Borders (MSF).

7- The guests affirmed their rejection of extremism, exclusion and terrorism, pointing to the links between those phenomena and the aggression on Yemen. They pointed specifically to the spread of Al Qa'ida in half the land of Yemen under the control of the Saudi-led coalition. This needs special attention from the World community due to its negative impact on international peace and security.

8- The participants urged the media, those active in the social networks and international NGOs to undertake campaigns to inform the public and break the news blackout imposed on Yemen and the destructive Saudi-led aggression. They expressed their unease about the indifference towards the bloodshed in Yemen. This aggression is unique; millions are spent only to keep it out of the television screens. That, in itself, is a war on the truth.

9- The Conference called for the creation of a special international commission to investigate the extensive war crimes committed in Yemen and confirmed by Amnesty International, Human Rights Watch and UN's experts. They also called for the creation of the "Yemen War Crimes Tribunal" to take care of any such crimes.

10- Finally, the participants expressed appreciation of the stands of the countries that have helped the Yemeni people or worked to facilitate a ceasefire, especially the Sultanate of Oman, the State of Kuwait and the Islamic Republic of Iran. They expressed gratefulness to the media outlets that covered the war and highlighted the plight of the Yemeni people. They also thanked the management of the Pullman Hotel, that have provided excellent services to the delegates.

The International Conference to Support the Yemeni People

21st August 2016, London.

Fremtidsudsigter

»Når skibe til at besejle tomrummet mellem stjernerne er blevet bygget, vil der træde mennesker frem til at sejle disse skibe.« (Kepler)

25. august, 2016 (Leder) – Vi ser på internationale operationer. Internationale faktorer er de væsentligste for os lige nu. Lokale reaktioner kan være mere begrænsede. Verdens nationer ønsker at tilslutte sig, og vil tilslutte sig, Kina med den langsigtede mission at kortlægge Månen i forbindelse med Kinas banebrydende mission til Månens bagside i 2018. Månen er det nødvendige springbræt til hele rummet. Som Krafft Ehrlicke sagde: »Hvis Gud ønskede, at mennesket skulle blive en art, der færdes i rummet, ville han have givet mennesket en måne.« Men hvordan kan nogen være i tvivl om, at USA skal være fuldt ud involveret i denne proces, ved hvilken menneskehedens fremtid generationer frem i tiden bliver skabt lige nu af dem, der er i live i dag? Ja, dette er selve livets formål. Vil Obama insistere på, at vi ikke vender tilbage til Månen? »Har været der; har gjort det?« Det viser, hvad der må ske med Obama; hvor Obama må gå hen, og hvorfor.

Historien om menneskehedens rumprogram, fra dets begyndelse i Tyskland og gennem alle dets indviklede udviklinger i det 20.

århundrede og videre til dets fremtid i det 21. århundrede og længere frem endnu, er et globalt spørgsmål, der skal behandles globalt og især funderes i dets førende ophavsmand, Krafft Ehrickes indsigter. Ehricke arbejdede tæt sammen med Lyndon og Helga LaRouche og delte fuldt ud deres dybe og totale engagement.

Den dybere forståelse af dette spørgsmål i sit fulde omfang leder ind på mange andre områder, områder, som den dårligt (fejl-)uddannede lægmand forestiller sig at vide noget om, men hvorom han ingenting ved. Ved han sågar, hvad en videnskabsmand er? Er en videnskabsmand en forsker, der finder en bedre formel til at repræsentere såkaldte eksperimentelle resultater? Nej, slet ikke. Og hvad er videnskab?

Vi må have en generel forståelse af menneskehedens rumprogram, dets historie og dets fremtid, i den form for brede termer, hvori Krafft Ehricke forstod det. Hvilke spørgsmål præsenterer Månens bagside os for nu, i forhold til, hvad Solsystemet vil komme til at betyde for os senere? Vi må forstå disse spørgsmål for at kunne opbygge en rumpolitik for fremtiden.

Fortsatte studier af det, som Krafft gjorde i løbet af sit liv, først i Tyskland og sidenhen i USA, er en solid base for fremtidige fremskridt. Det spørgsmål, som han stillede til Helga Zepp-LaRouche, da han vidste, at han snart skulle dø, satte alting i forbindelse med hinanden. Dette spørgsmål lever stadig videre i dag.

Mere generelt er vi nødt til at lokalisere dette aspekt af historien inden for hele historiens struktur. Vi ser ikke bare på et enkelt aspekt. Vi må tage udgangspunkt i hele planetens histories sammensatte struktur: DET er vores ansvar. Når folk gør det, er de tvunget til at tænke på den måde, og de begynder at producere på den måde.

Obama, og hvad han repræsenterer, skal fjernes – med hvilke midler? Vi ved det endnu ikke, men vi er nødt til at dumpe

ham, eller foranledige, at han bliver dumpet. Hvis vi ikke gør det, ved vi ikke, hvad der kan ske. Han må smides ud og klart fordømmes, ellers er muligheden for at redde civilisationen i alvorlig fare. Han må ydmyges og fjernes fra embedet. Hvis ikke vi gør det, står vi i problemer til halsen.

Vi må fremme processen; vi kan ikke lade processen kontrollere os. Vi er nødt til at drive processen fremad og opnå effekten. Dette vil ikke komme gratis til os; vi må vinde det.

*Foto: Den 14. juli 2015 så NASA's New Horizons-rumfartøj tilbage i retning af Solen, og indfangede tæt på solnedgangen dette billede af de forrevne, isdækkede bjerge og flade is-sletter, der strækker lige så langt Plutos horisont er synlig.
[foto: nasa.gov]*

Obama-krisen er nu over os

25. august, 2016 (Leder) – Den største enkeltstående hindring for, at verden kan bevæge sig ind i det ny globale paradigme for samarbejde om udvikling, videnskabelige fremskridt og en ny æra med rumforskning og opdagelser, er de mange kriser, der er blevet fremprovokeret af den britiske agent Barack Obama i løbet af sine syv-et-halvt år i embedet.

Det er heldigt, at verdens ledere skal samles ved en række topmøder, der starter i løbet af de næste par uger, og som vil give mulighed for at imødegå disse accelererende kriser og for, under ledelse af personer som Vladimir Putin, Xi Jinping og Narendra Modi, at handle med dristighed. Xi Jinping har allerede gjort det klart, at han vil bruge sit formandsskab af dette års G20-topmøde til at genoplive den oprindelige målsætning om at skabe en ny global finansiel og økonomiske arkitektur (G20 udvikle sig fra præsident Bill Clintons G22-

initiativ, der skulle finde løsninger på 1997-98-fasen af det fortsat fremstormende, globale finansielle sammenbrud).

Obama-katastroferne rammer i hele verden, herunder i USA, hvor Obamacare er på randen af et sammenbrud med store sygeforsikringssselskaber, der insisterer på præmiestigninger for 2017 på 40-62 procent, og med mange stater, der er ude af stand til at opretholde markeder for sygesikring, som Obama ellers hævdede ville reducere forsikrings-satserne og udvide dækningen.

Obamas forfejlede politik i Mellemøsten og Nordafrika fortsætter med at være en hårfin udløser for en større krig med Rusland. Embedsmænd i Pentagon har udstedt direkte trusler om at nedskyde russiske og syriske fly, hvis de truer amerikanske specialstyrker, der opererer med syriske oprørsgrupper inde i syrisk territorium – en åbenlys krænkelse af syrisk suverænitet. I går nåede den tåbelige Obama-politik et absolut lavpunkt, med amerikanske styrker, der yder støtte til en tyrkisk-ledet invasion af det nordlige Syrien til bekæmpelse af både ISIS og kurdiske krigere – som også er støttet af amerikansk militærpersonel. Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, som skal mødes med den amerikanske udenrigsminister John Kerry i Geneve på fredag og lørdag, har gjort det klart, at der ikke kan blive nogen fælles amerikansk-russisk krig mod Islamisk Stat, med mindre USA gør det klart, at Washington ikke støtter Al Qaeda-Nusra Front, der for nyligt ændrede navn og hævder at have droppet sine bånd til Al Qaeda.

I det asiatiske Stillehavsområde har indsættelsen af det amerikanske THAAD missilforsvarssystem i Sydkorea øget risikoen for krig i dette omskiftelige område. USA og Sydkorea udfører nu fælles øvelser ud for den koreanske kyst, øvelser, der har foranlediget Nordkorea til at udføre en prøveaffyring af et ubådsbaseret missil, der landede i Japans ADIZ i det Østkinesiske Hav (Air Defense Identification Zone; luftforsvars-identifikationszone).

På trods af klare beviser for, at saudierne i deres krig mod Yemen begår folkemord, så fortsætter USA med at levere afgørende støtte til den saudiske krigskoalition og fortsætter med at sælge for hundreder af milliarder dollars våben til kongeriget – selv efter udgivelsen af de 28 sider af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september, der dokumenterede omfattende støtte fra det saudiske regime til de terrorister, der angreb World Trade Center og Pentagon.

Alt, hvad præsident Obama har rørt ved, siden han tiltrådte embedet, har vist sig at være katastrofalt, og den kumulative effekt af hans krigspolitik og hans monetære og økonomiske politik har bragt verden på randen af katastrofe.

På samme tid har Ruslands, Kinas, Indiens og andre eurasiske landes indsats skabt nye muligheder for økonomisk vækst gennem projekter, der er godt i gang, under Kinas program for Ét bælte, Én vej, som nu også er vedtaget af den Eurasiske Økonomiske Union, og som ASEAN-nationerne og andre nu også i stigende grad tilslutter sig.

Tiden for at dumpe Obama er for længst overskredet, og sammen med ham også hans britisk-dikterede politik.

Foto: Et nyt paradigme er inden for menneskehedens rækkevidde, hvis Obama endelig fjernes fra embedet før valget. [Officielt Hvide Hus-foto af Pete Souza]

**Det danske Schiller Institut
har succesrig**

intervention ved konference i Danmark for kinesiske eksperter i Europa

Den 18. – 20. august fandt den 8. årlige konference for Forbundet for Sammenslutninger af Kinesiske Eksperter i Europa (FCPAE) i Danmark sted, med titlen »Nye muligheder for kinesisk-europæisk samarbejde – inkl. initiativet for 'Ét bælte, Én vej'«.

Der var omkring 450 deltagere, med repræsentanter for kinesiske eksperter, der arbejder i Europa, danske, europæiske og kinesiske regeringsfolk, selskabsrepræsentanter, studenter og akademikere.

Schiller Instituttets delegation, der var blevet inviteret til at deltage, havde livlige diskussioner hele dagen med mange af deltagerne i området, hvor man får forfriskninger, i konferencesalens forhal, og fik kontaktinformation fra 85 personer fra Kina, Danmark, Sverige, Tyskland, Belgien, Frankrig og UK. De var meget interesseret, da de hørte, at vi mobiliserer for at få Europa og USA til at arbejde tæt sammen med Kina om bygningen af projektet for 'Ét Bælte, Én Vej', og for at udvide dette til en økonomisk udviklingsstrategi for Verdenslandbroen i stedet for at forsvare det døende, transatlantiske system og konfrontation og krig med Kina og Rusland. Helga Zepp-LaRouches tale ved T20-konferencen i Beijing og reklamemateriale for Verdenslandbro-rapporten blev delt ud på kinesisk, dansk og engelsk. Dette vil blive fulgt op af en rekruttering af alle til at blive ambassadører for det nye paradigme i Europa.

En kontakt begyndte at forklare, hvorfor det vestlige finanssystem vil krakke, og hvordan dette kan føre til krig gennem provokationer i Ukraine og det Sydkinesiske Hav, og han

købte omgående Verdenslandbro-rapporten. Andre gav udtryk for deres forundring over, hvor omfattende Schiller Instituttets vision var, og de kunne på den anden side forstå faren for kollaps og krig. En anden kontakt er endda koordinator for kinesiske børnekor i Danmark.

Selve konferencen blev også arrangeret af Sammenslutningen af Kinesiske Eksperter i Danmark (ACED), med co-sponsorering fra det Danske Udenrigsministeriums departement Investering i Danmark, Konfucius-erhvervsinstituttet i København ved Københavns Erhvervsskole, Hillerød kommune, hvor arrangementet afholdtes, og Københavns investeringsdepartement.

På den kinesiske side sagde den kinesiske ambassadør til Danmark, H.E. hr. Biwei Liu, at, konfronteret med den sløve verdensøkonomi præsenterer det afgørende initiativ med 'Ét bælte, Én vej' (OBOR), med win-win-samarbejde, en ny mulighed for at revitalisere Eurasien. Det er meget betydningsfuldt for Kina og Europa at bygge OBOR i fællesskab. Han talte om væksten i de dansk-kinesiske økonomiske relationer, og at OBOR vil betyde endnu flere muligheder for samarbejde.

*T.v. Den kinesiske ambassadør i Danmark H.E. hr. Biwei Liu, og
præsidenten for den Kinesiske Kultur- og Kunstfond, Gu
Changjiang, t.h.*

Vicepræsidenten for Statens Administration for Udenlandske Ekspert-anliggender i Kina holdt også en tale. Desuden gav præsidenten for Kinas Kultur- og Kunstfond, Gu Changjiang, en meget interessant præsentation af »Ét Bælte, Én vej-museets Uddannelsesprogram«, som arbejder på at forbinde alle verdens museer gennem en internet cloud, og han viste en spændende video om projektet, der viste kinesiske skolebørn, som modtog undervisning af en museumsguide et sted i verden.

Udstrakte danske relationer med Kina tjener som en livline for det nye paradigme, selv, mens landet fortsat støtter

sanktioner imod Rusland. Dette kom til udtryk gennem deltagelsen af højtplacerede danskere, inklusive videohilsen fra den danske udenrigsminister, der var i Argentina, og den danske kronprins Frederik fra Brasilien, så vel som også fra chefen for Handelsrådet ved Udenrigsministeriet, der havde været generalkonsul i Shanghai, samt lokalvalgte repræsentanter.

Danmark er det eneste land, der har haft en ubrudt diplomatisk tilstedeværelse i Kina siden 1908 og som var et af de første lande, der anerkendte Folkerepublikken Kina i 1950, og i 2008 blev et strategisk partnerskab etableret. Repræsentanten fra Handelsrådet sagde, at der nu er 500 danske selskaber i Kina, og 100 kinesiske selskaber i Danmark. Førende danske selskaber, der er involveret i Kina, præsenterede deres erfaring.

Der var også en interessant præsentation om det Kinesisk-danske Universitetscenter i Beijing, et fælles forsknings- og uddannelsesprojekt mellem otte danske universiteter, det Danske Ministerium for Højere Uddannelse og Videnskab, det Kinesiske Universitet ved det Kinesiske Videnskabsakademi, samt det Kinesiske Forskningsinstitut ved det Kinesiske Videnskabsakademi.

Alt i alt vil konferencen være med til at forøge de kinesisk-europæiske relationer og Schiller Instituttets kampagne for et nyt paradigme.

Verden har hårdt brug for en

ny finansiel arkitektur – og et nyt paradigme for tænkning

24. august, 2016 (Leder) – Kinas præsident Xi Jinping har gjort det klart, at han, på det forestående G20-topmøde for statsoverhoveder i Hangzhou, har til hensigt at holde fokus på det presserende behov for en ny global finansiel og økonomisk arkitektur. Faktisk har hele dynamikken i verden flyttet sig til Asien, hvor der tages syvmileskridt hen imod at få den nye finansielle arkitektur på plads. De officielle kinesiske medier, i følge med russiske top-analytikere, har gjort det klart, at et sådant nyt og funktionsdygtigt system må inkludere USA – og det betyder, at USA ultimativt må opgive dets illusioner om at herske over en unipolær verden, der ikke længere eksisterer, og aldrig burde have eksisteret i første omgang.

En særlig indsigtsfuld opfordring fra Andrey Kortunov, generaldirektør for det russiske Råd for Internationale Affærer, dukkede tirsdag op i *Xinhua*. Her advarede han: »Jo længere, disse reformer udsættes, desto større er risikoen for nye kriser og ustabilitet i verdensøkonomien.« Der er en udbredt overbevisning om, at Europa er på kanten af et økonomisk sammenbrud med alvorlige globale følger. Bloomberg rapporterede tirsdag, at Deutsche Bank, Barclays og Credit Suisse kombineret sidder på \$102,5 milliarder i »Niveau 3«-aktiver, der er illikvide og ikke vil kunne dumpes med kort varsel i en krise. *The Economist* har givet sin udgave 20.-26. august overskriften »Mareridt på Main Street« og advarer om et kollaps af det \$26 billioner store amerikanske boligmarked, der igen har et bjerg af derivater og andre ikke-bank sikkerhedsstillede gambling-papirer bygget ovenpå.

Kortunov sluttede af med at opfordre til, at »både Rusland og

Kina konsekvent bør søge fælles fodslag med Washington og undgå kriser, uden dog at gøre indrømmelser på principielle spørgsmål.«

En anden kommentar i *Xinhua* angreb »den overdrevne afhængighed af pengepolitik« og fokus på »markeder« i modsætning til »nationer« – på bekostning af politikker, der sigter mod reel fysisk, økonomisk vækst, baseret på teknologisk innovation. »Kina vil bruge konferencen til at anspore til dialog mellem udviklede lande og udviklingslande om potentialet for at skabe vækst gennem reformer og innovation«, annoncerede *Xinhua*.

Grundlaget for en sådan ny global finansiel og økonomisk arkitektur er blevet solidt etableret gennem den voksende integration af Eurasien gennem samarbejde mellem den Eurasiske Økonomiske Union, Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) og ASEAN. Kinas Ét bælte, Én vej-initiativ baseret på Lyndon og Helga LaRouches oprindelige koncept om den Eurasiske Landbro fra midten af 1990'erne, er det princip, som denne eurasiske udvikling har som sin forudsætning.

På et kasakhisk-polsk forretningsforum i Warszawa, Polen, tirsdag, opfordrede den kasakhiske præsident Nursultan Nazarbayev til en trepartsaftale mellem Rusland, Polen og Kasakhstan om opbygning af transportkorridorer gennem Kaukasus-regionen, som endnu et segment af de samlede eurasiske transport/udviklings-korridorer. Det nye fremspirende samarbejde mellem Rusland, Tyrkiet, Iran og Indien, der i den seneste uge er blevet fremskyndet af en række diplomatiske møder, har et lignende fokus, centreret omkring Nord-Syd-korridoren, der løber op fra den Persiske Golf gennem Rusland og ind i Europa, med sidegrene ind i områderne omkring både Sortehavet og det Kaspiske Hav.

Sådanne »win-win«-ideer kræver intet mindre end et paradigmeskift for tankegang – hvor man opgiver de gamle, døde, britiske imperiekoncepter med del-og-hersk geopolitik, koncepter, der bragte verden et århundrede med to verdenskrige

og en 50 årig koldkrigsperiode.

I USA og Europa er konkursen af hele det finansielle og monetære system så fremskreden, at den eneste tilbageværende løsning er en omgående genindførelse af en total, Glass-Steagall bankopdeling i USA og vedtagelse af identiske love i Europa. Glass-Steagall er blot det første, uomgængelige skridt hen imod den form for ny finansiel og økonomisk arkitektur, som Xi Jinping vil lægge frem på bordet ved topmødet den 4.-5. september i Hangzhou.

Foto: Fra det seneste G20-møde for finansministre i Chengdu, Kina, 23. – 24. juli, 2016. Ved mødet blev ministre og guvernører enige om, at den globale, økonomiske genrejsning fortsætter, men fortsat er svagere end ønsket, og at der fortsat er risiko for en nedgang.

'Ødelæggelsens alder' bør vige for 'Genopbygningens alder'

22. august 2016 (Leder) – I løbet af de seneste par dage har mange diplomatiske initiativer og udtalelser manifesteret Ruslands, Kinas og Indiens aktive intervention for at højne verdensordenen, med Vladimir Putin som anfører. Der er stor aktivitet centreret omkring Syrien. Den 22. august erklærede den tyrkiske premierminister Binaldi Yildirim, at, for at finde en løsning i Syrien, er der en plads for den nuværende

syriske præsident Bashar al Assad i en overgangsregering – hvilket er et skifte i Tyrkiets politiske standpunkt, indikerede Yildirim, der »for en væsentlig dels vedkommende« stammede fra Tyrkiets nye relation med Rusland.

Den 20. august var en særlig indisk udsending ligeledes i Syrien. Viceudenrigsminister Mubashir Javed Akbar mødtes med præsident Assad i Damaskus. Med et tilbud om hjælp til Syrien sagde Akbar, at »ødelæggelsens alder« må vige for »genopbygningens alder«. I New Delhi i løbet af weekenden konfererede den russiske viceudenrigsminister Dmitri Rogozin direkte med premierminister Modi om disse anliggender, og om Putins forestående statsbesøg i Indien, så vel som også om BRIKS-topmødet i Goa, Indien, i oktober.

I tillæg til denne drivkraft for at finde en afgørelse for Sydvestasien sagde den egyptiske præsident, general Abdel Fattah al-Sisi, at Putin har tilbudt at være vært for direkte forhandlinger mellem palæstinenserne og israelerne. Desuden fandt der i Jeddah i sidste weekend direkte forhandlinger sted, mellem Mikhail Bogdanov, Putins særlige udsending for Mellemøsten og Afrika, og den saudiske udenrigsminister Adel al-Jubeir og vicekronprins og forsvarsminister, Mohammed bin Salman al Saud. En erklæring fra det Russiske Udenrigsministerium sagde, at der er en »gensidig plan om en fortsat indsats« for at finde løsninger på konfliktsituationerne i Mellemøsten og Nordafrika.

Der er nye initiativer i Syd- og Østasien. I Myanmar i dag konfererer førstestatsrådgiver Aun San Suu Kyi, der netop er hjemvendt fra et fem dages besøg i Kina, med den indiske udenrigsminister Sushma Swaraj om fælles spørgsmål om sikkerhed og udvikling i hele området, især hovedtransportforbindelser mellem alle nationerne ved den Bengalske Bugt og Kina.

Det seneste udtryk for fremstødet for udvikling i Stillehavsområdet er kommet i Filippinerne, hvor det ærværdige

Handelskammer har bedt den nye Duterte-regering om at indlede færdigkonstruktionen og operationen af Bataan atomreaktoren, der blev standset i 1986 som et resultat af britisk og amerikansk indgriben.

Prikken over i'et i dette helhedsbillede er en meddelelse i går fra Rusland om, at landets raketprogram vil fremskynde udviklingen af tunge raketter (Saturn V-klassen), der kan medføre henved 80 tons nyttelast – eventuelt op til 160 tons – til en bemanded månemission, der kun kræver opsendelse af ét fartøj, i stedet for at kræve flere missioner med raketter med mindre kapacitet. »Jeg er sikker på, at vi på rekordtid, omkring fem til syv år, kan have en raket til tunge opsendelser«, sagde lederen af Energia Corporation, der bygger raketten.

Da *EIR's* stiftende redaktør Lyndon LaRouche blev briefet om dette som en 'forbedring' i raketkraft til måneaktivitet, rettede han enhver begrænset implikation af, hvad der er involveret. Han understregede, at vi må kende og udfærdige en præcis kortlægning af, hvad Månen er. Hvad består den af? For at vide dette, må man vide, hvad Månens bagside er. Man må kende detaljerne, og fylde billedet ud, forme det. Fortsæt med arbejdet!

Billedtekst: Månens forside (venstre) vs. bagsiden (højre). Bemærk, at de mørke pletter, der dækker forsiden, og som er skabt af vulkanske strømme, er næsten helt fraværende på bagsiden.

Titelfoto: Ødelæggelse i Saadallah al-Jabiri-pladsen centralt i Aleppo efter tre bilbombeeksplosioner den 3. oktober 2012.

'Helikopter-penge' for en ny amerikansk infrastruktur?

21. august 2016 (Leder) – Med USA's og Europas økonomier, der nærmer sig nulvækst og produktivitets-nulvækst, er der hundredevis af forslag fremme »for at opbygge en ny, økonomisk infrastruktur«, forslag, der næsten alle sammen totalt ignorerer videnskaben.

I realiteten var ny, produktiv økonomisk infrastruktur, opbygget i løbet af Amerikas forrige århundrede udelukkende under FDR's og JFK's præsidentskaber, opbygget med videnskab som motor: de nye videnskaber atomfission (sprængning af atomkernen) og partikelfysik, udfordringerne med højspændingselektricitet og transmission over lange afstande; og med vandstyring og -omdirigering i stor skala; og med Apolloprojektets udforskning af Månen. Computere? De faldt ud af forskernes baglomme, blot som midler til videnskabelige mål.

I dag bygges og forfølges sådan reel, produktiv »infrastruktur« af Kina. De har planlagt, at netop en sådan »innovation« og vækst skal være temaet for G20-topmødet, som Kina om to uger vil være formand for. Der er intet, der tyder på, at Obama eller Europa er enige; Obama og Hillary Clinton er snarere på den militære konfrontations-sti med Kina, såvel som med Rusland.

De »Fire Nødvendige Love«, som kræves for fremtidigt, økonomisk fremskridt, og som stiftende redaktør af *EIR*, Lyndon LaRouche, formulerede i 2014, er på enestående vis tilpasset den udfordring, som Kinas lederskab præsenterer for G20-lederne.

De andre, aktuelle forslag om »infrastruktur-finansiering« ignorerer fysisk videnskab, hvis fremskudte grænser skal

findes i fusionskraft/plasma og superleder-teknologier, i geobiofysik og i udforskning af rummet. Og de ignorerer videnskaben om kredit – det område, som Alexander Hamilton lovgav om, og som fandt, at formålet med kredit og bankpraksis var at koncentrere nationens opsparede midler således, at de servicerede videnskabelig opdagelse og teknologisk produktivitet.

I sidste måned blev næsten 1000 amerikanske offentligt valgte personer i Chicago præsenteret – af Wall Street – for en plan for »ny amerikansk infrastruktur«. Den var baseret på de superlave rentesatser, som Federal Reserve (USA's centralbank) nu i syv år har fastsat. Planen foreslog, at USA's Finansministerium lånte \$4 billion [!] med 100-årige amerikanske obligationer »til infrastruktur«, med en begyndelsesrente på omkring 1 %, der skal tilpasses opad gradvist sammen med inflationen. Nogle af de statslige og lokale valgte blev oplivet over dette.

Obamas »Lov om Økonomisk Stimulering« fra 2010 benyttede sig ligeledes af meget lave rentesatser og lånte næsten \$1 billion – og aldrig har den produktive vækst i den amerikanske økonomi været lavere end under de seks Obama-år, de er forløbet siden da.

Det er blot sekundært, at denne nye Wall Street-plan er »helikopter-penge«; men det er en helikopter, som selv Ben Bernanke ikke ville flyve. Patriotiske amerikanere, der evt. købte de 100-årige »infrastruktur«-obligationer, ville omgående se dem falde i værdi, og sælge dem til hedgefunds, der spekulerer i gæld.

Det afgørende er, at Wall Streets »ny amerikansk infrastruktur«-plan – man vil også meget snart få at høre om det fra Hillary Clinton – ikke på nogen måde omfatter rumforskningens fremskudte grænse; ikke omtaler fusionskraft eller plasmateknologier; og ikke overvejer et højhastigheds- og magnetisk levitations-jernbanenet, der spænder over hele

kontinentet.

Vi har ikke brug for, at Wall Street opfinder penge. Vi har brug for videnskabelig opdagelse, der udgør drivkraften bag, og som selv får drivkraft fra, infrastrukturbyggeri – det var, hvad vi havde gennem FDR og kortvarigt gennem JFK. LaRouche bemærkede i en diskussion i går: »Det er videnskab. Det er alt sammen videnskab. Det er ikke politik; det er videnskab.«

Foto: JFK besigtiger Wiskeytown Reservoiret ved en dedikationsceremoni for Wiskeytown Dæmning og Reservoir i Californien, 28. september 1963. [foto: Robert Knudsen. White House Photographs. John F. Kennedys præsidentielle Bibliotek og Museum, Boston]

Nutiden har ingen præcedens

18. august 2016 (Leder) – Den nutidige historiske periode er fuldstændig ny i sine karakteristika; den kan ikke sammenlignes med noget andet i menneskehedens hidtidige historie. Af denne grund er det kun nogle få personer, der har været i stand til, i deres intellekt, at frembringe et begreb om, hvad karakteristika er for denne epoke, der intet fortilfælde har: personer som Albert Einstein, Krafft Ehrlicke og Lyndon og Helga LaRouche. Fordi det store flertal af almindelige dødelige mennesker ikke i deres erfaringsmateriale har noget sammenligneligt, og intet, som de har hørt eller læst om, har de ingen kriterier, ud fra hvilke de kan bedømme eller forstå det; de er på herrens mark. Af denne grund kan grupper, bestående af så få personer som i Lyndon LaRouches Manhattan-projekt, få en afgørende indflydelse netop på dette tidspunkt. Alene de kan se vejen frem, om end denne vej

undertiden kan synes utydelig, og de må famle sig frem. De øvrige går i blinde, eller, som Helga Zepp-LaRouche ofte siger, »har ikke den fjerneste idé«.

I 2018 vil en kinesisk mission nå Månens bagside – under forudsætning af, at det inden da lykkes os at besejre Det britiske Imperiums kaosmagter. Denne mission vil blive en del af et helt, generelt program for at opdage og udforske de endnu ikke virkeliggjorte implikationer af Einsteins fundamentale opdagelser, som Lyndon LaRouche har påpeget. Og, som rumforskningsgeniet Krafft Ehrlicke – sammen med LaRouche – forudså, så vil den aktuelle energigennemstrømningstæthed, der for tiden står til menneskehedens disposition, være en forløber for fusionskraft, og herfra føre til stof-antistof-reaktioner, og herfra atter videre frem til niveauer, som vi i dag ikke engang kan give et navn.

Under forudsætning af, at vi overvinder de aktuelle forhindringer, som repræsenteres af Obama og det Britiske Imperium, så er vi i færd med at glide ind i det, Helga Zepp-LaRouche har kaldt »en æra, i hvilken vi bliver ægte menneskelige«.

På lignende måde er det, man måske kunne have kaldt det »system af alliancer«, der nu spænder over og gennemkrydser Eurasien og breder sig ud herfra, i realiteten slet ikke et »system af alliancer« i den betydning, vi har kendt til fra fortiden. Det er i realiteten snarere en projektion tilbage i tiden og ind i nutiden, fra det fremtidige univers, der inkorporerer de fremtidige opdagelser, der bringes tilbage fra Månens bagside. Putin har, sammen med Kina, inkorporeret principperne fra Den Westfalske Fred, men de er gået langt, langt videre end det. Begynd blot med den ekstraordinære relation, der er opnået mellem Rusland og Kina. Er man klar over, at vi taler om nationer, der så sent som i 1969 udkæmpede en syv måneder lang, ikke-erklæret krig over Ussuri-floden? Nu har de ikke alene regelmæssige topmøder mellem præsidenterne, og regelmæssige topmøder mellem

premierministrene; det er det mindste af det. Der er ikke mindre end tretten mellemregerings-kommissioner, der hele tiden er i kontinuerlig kontakt med hinanden. Alle de mange meningsforskelle og uoverensstemmelser – og der er mange – bliver kontinuerligt løst på et både bredt og dybt plan i begge regeringer.

»Og vi finder altid frem til løsninger«, føjede Putin til denne beskrivelse.

Processen med at fuldbyrde denne ekstraordinære relation har været genstand for en dybtgående undersøgelse af Kinas dr. Ren Lin, der talte på Schiller Instituttets konference i Berlin i juni måned, og af mange andre kinesiske og russiske, akademiske lærde.

Fuldbyrdelsen af en sådan relation udgør hjertet af BRIKS-processen og udviklingen af Den nye Silkevej. Det var kernen i Putins forgænger, nu afdøde russiske premierminister Jevgenij Primakovs idé om Den russisk-indisk-kinesiske Strategiske Trekant. Skabelsen heraf går tilbage til ikke alene Lyndon og Helga LaRouches idé om Den produktive Trekant og Den eurasiske Landbro, men endnu længere tilbage, til LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ[1], der havde en formativ indflydelse på Rusland til trods for, at Ruslands daværende leder, Juri Andropov, havde afvist initiativet på vegne af sine britiske herrer.

Dette nye system med fremtidens relationer mellem nationalstater, der går ud over nationalstatsbegrebet, som LaRouche længe har forudsagt, går med syvmileskridt hastigt frem hen over hele det eurasiske kontinent og mere generelt på et tidspunkt, hvor vi nærmer os det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2. – 3. september, FN's Generalforsamling, der begynder den 13. september, og BRIKS-topmødet i Goa, Indien, den 15. – 16. oktober.

Foto: Portræt af Einstein i 1905, da han offentliggjorde sin

opdagelse af den specielle relativitetsteori.[2].

[1] SE: LaRouches Strategiske Forsvarsinitiativ: En amerikansk-sovjetisk aftale for fred og udvikling, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6976>

[2] Den specielle relativitetsteori er en fysisk teori, publiceret af Albert Einstein. Den erstattede den Newtonske opfattelse af tid og rum ved at gøre brug af det faktum, at lysets hastighed er konstant (Teorien kaldes desuden for 'speciel', fordi den er et specialtilfælde af den mere generelle relativitetsteori; således ses der bort fra tyngdekraften). Ti år senere publicerede Einstein den generelle relativitetsteori, som medinddrager tyngdekraften. (-red.)

Det tyske spørgsmål: Gnisten, der udløser krakket – eller en drivkraft for udvikling af verden

17. august 2016 (Leder) – Hvis Deutsche Bank for lov til at synke ned i et ukontrolleret kollaps, der får den største pulje af derivater blandt verdens banker til at nedsmelte, vil ikke alene den tyske økonomi, men også hele Europa og USA, hermed blive lagt øde. Alligevel er det, hvad der er på dagsordenen, bogstaveligt talt hvad dag, det skal være. Endnu en stemme fra den finansielle elite råber i dag alarm: »Deutsche Bank befinder sig i større vanskeligheder, end folk

gør sig klart«, sagde Brad Lamensdorf fra hedgefonden Ranger Equity Bear i et interview med Lodonavisen *The Express*. »Noget er i den grad brudt sammen.«

»Der er intet i det europæiske banksystem, der er stabilt«, var Lyndon LaRouches respons. »Den tyske økonomi er på randen af en eksplosion. Merkel og Schäuble prøver på at håndtere det umulige. De må gå af. Det er kun et spørgsmål om tid, hvornår sammenbruddet vil indtræffe.«

Der findes midler til at løse denne krise, men ikke, medmindre der i Tyskland omgående træder ledere frem, der kan genoprette stabiliteten. Dette kræver for det første en genkapitalisering af Deutsche Bank under en nyt program, der afskriver den værdiløse derivat-boble og genopretter kommerciel bankvirksomhed under en regulering i stil med Glass-Steagall. Hvis dette gøres nu, sagde LaRouche, så kan Tyskland, i samarbejde med Putins Rusland, undgå et pludseligt sammenbrud og blive drivkraften for et nyt paradigme for samarbejde mellem de transatlantiske nationer og det russisk-kinesiske partnerskab, der nu leder verdensøkonomien fremad, det vestlige kollaps til trods.

Ledende kræfter i Tyskland forsøger at forbedre relationerne med Rusland. Udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier mødtes med sin russiske modpart Sergei Lavrov i Jekatarinburg den 15. august, hvor de to enedes om at »tilskynde til kontakter mellem regeringsagenturer for regioner i den Russiske Føderation og Forbundsrepublikken Tyskland«, udtalte Lavrov og tilføjede, at »vi mener, at den interesse for at samarbejde med Ruslands regioner, som Frank-Walter har udvist, fortjener al mulig støtte«. Som rapporteret i TASS, diskuterede de to, ifølge Lavrov, også bilaterale relationer inden for »politiske, kulturelle, humanitære og historiske områder«. Hvor længe kan det vanvittige sanktionsregime og NATO's krigsmobilisering tolereres?

Tiden er knap. Putin har ramt Obamas krigsplan på to sårbare

flanker: først i Syrien, hvor han under international lov har arbejdet med Syriens suveræne regering om at besejre terrorist-apparatet på forskellige fronter i Syrien, og således udstillet Obama som en promoter af de saudisk-kontrollerede al-Qaeda-netværk for at fuldbyrde hans aggressioners mål om kriminelt regimeskifte; og for det andet, så har Putin bragt Tyrkiet til fornuft og afsluttet Obamas brug af landet til at kanalisere våben og terrorister ind i Syrien.

Obama har reageret ved at sætte neonazistiske bander ind i Ukraine for at udløse terroristangreb i Krim – dvs. på russisk territorium – og optrappe krigen i Donbas-regionen. Putin meddelte, at det planlagte møde i Normandiet-gruppen (Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine) ved det kommende G20-møde i Kina, med henblik på at forsøge at redde Minsk-aftalerne, var meningsløst nu, hvor Kiev har satset på terror på russisk territorium. Hollande, Merkel og Porosjenko talte i telefon i dag – uden Putin – og opfordrede til at fortsætte med Normandiet-processen. Andre har foreslået, at Tyskland og Rusland fortsætter på egen hånd for at løse problemet med Ukraine, og for at kræve en afslutning på Kievs Obama-støttede provokationer.

Der er krig på dagsordenen – en krig, der hurtigt ville blive global og atomar. Alt imens Tyskland, under et nyt lederskab, og i tandem med Rusland, kan forhindre det økonomiske kollaps og standse den fremstormende krig, så vil det kræve mod af amerikanske statsborgere at standse Obama (og hans håndlanger Hillary Clinton) i at udsætte USA for Wall Streets destruktion af den fysiske økonomi og føre verden ud i krig. Disse beslutninger skal træffes nu – ikke igennem et svindelvalg mellem to fjender af det Amerikanske System, men nu, ved forfatningsmæssige midler, der fjerner Obama for hans flere mange forbrydelser mod Forfatningen og mod menneskeheden, og som indfører Glass-Steagall, genopretter nationalbankvirksomhed og genopretter Amerikas forpligtelse

til en fremtid på Jorden og i rummet med fusionskraft.

Ingen »praktiske«, delvise forholdsregler vil lykkes.

Foto: Præsident Putin og den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier trykker hinanden i hånden efter et møde den 23. marts, 2016.

.

En orientering mod Stillehavsområdet: Det Eurasiske System. Video

Alt imens de asiatiske Stillehavsnationer har brug for den videnskabelige viden, teknologi og fordele ved vores form for regering, såsom et statsligt kreditsystem efter Alexander Hamiltons principper, så står det klart, at, med hensyn til inspiration, så må vi nu se hen til Stillehavsområdet.

Download (PDF, Unknown)

Titelfoto: Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst, »Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.

Med nedsmeltningen af derivater under anmarch, må Vesten slutte sig til Putins verden

16. august 2016 (Leder) – Den Internationale Betalingsbank (BIS) har forberedt et dokument til det forestående G20-topmøde for statsoverhoveder i Kina, med en advarsel om, at en nedsmeltning af derivatmarkedet kunne ske når som helst, og at clearinghouse-systemet (CHIPS) er totalt uforberedt til at håndtere et sådant chok. Husk på, at Deutsche Bank har den største eksponering til derivater af alle banker i verden, og den har modparts-kontrakter med næsten alle TBTF-banker i USA, Europa og Japan – og Deutsche bank er korrekt blevet beskrevet som en »dead bank walking« (en 'bank på dødsgangen'). De bedste estimater lyder, at den globale derivathandel stadig ligger på et godt stykke over en billion dollar, selv efter tab i år, der allerede har hobet sig op.

På dette sene tidspunkt er der kun én mulighed tilbage for det gennemført bankerotte transatlantiske system: Genindfør Glass-Steagall, afskriv alle derivatkontrakterne, gå tilbage til et fastkurssystem à la Bretton Woods, og lancer en massiv anlægsinvestering i projekter, der understøtter reel produktivitet gennem statslige bankmetoder i traditionen efter Hamilton, inklusive en forceret indsats for at opnå fusionskraft. Dette er hjertet i Lyndon LaRouches Fire Kardinallove.

Det betyder, med hensyn til den virkelige verden, at Vesten må opgive det afdøde, britiske system og endelig tilslutte sig det nye, eurasisk-centrerede system, der hastigt er ved at manifestere sig, under Ruslands præsident Vladimir Putins overordnede lederskab og gennem virkeliggørelsen af Kinas program for 'Ét bælte, én vej' (OBOR). I mandags startede det første kølegodstog ud fra den kinesiske havn Dailan, med destination Moskva, en rejse på 8.600 kilometer, som vil blive klaret på henved ti dage. Dette er den seneste gren af OBOR og sætter fokus på samarbejdet mellem Rusland og Kina.

Under diskussioner med europæiske kolleger den 15. august erklærede Lyndon LaRouche, at vi befinder os på randen af en stor sejr for menneskeheden. De eurasiske nationer, forklarede han, er i færd med at etablere en gruppering, centreret omkring ledende nationer i det asiatiske Stillehavsområde, nationer, som er i voldsom vækst, i skarp kontrast til andre områder af verden, der er syge og døende rent økonomisk. Sydamerika er blevet overtaget af voldtægtsforbrydere, Frankrig er en fiasko, Spanien er en katastrofe. Fokus må være på de ledende nationer, som har taget initiativet i denne udviklingsproces. Putin, fortsatte LaRouche, er trådt frem som en drivkraft i denne eurasiske alliance. Der er kræfter, der er i bevægelse internt i USA, især i Manhattan, og som kan tilslutte sig indsatsen under anførsel af Eurasien for at knuse det britiske system, der har været menneskehedens fjende i de forgangne århundreder. Tyskland må, hvis det ønsker at overleve, tilslutte sig denne eurasiske udvikling, hvilket betyder at dumpe enhver politik associeret med Merkel og Schäuble.

Den russiske præsident Putin har, i løbet af de seneste år, spillet en afgørende rolle i organiseringen af en magt, hovedsageligt bestående af nationer centreret i Eurasien, og som er i færd med at få karakter af en militærmagt, der kan ændre alt og kan vinde krigen for fred.

I de kommende uger vil denne fremvoksende alliance være i

centrum for en række historiske møder: Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet for statsoverhoveder i Kina; Kina-ASEAN-mødet for statsoverhoveder i Laos; FN's Generalforsamling i New York City; og BRIKS-mødet for statsoverhoveder i Indien. Denne aktivitetstæthed fra nu og frem til midten af oktober byder på en enestående mulighed for, at dette nye, fremvoksende, globale lederskab kan fastlægge historiens kurs og gøre en ende på det bankerotte, britiske system.

Video, 5 minutter: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Den 28. juli 2016, v/næstformand Michelle Rasmussen.

»Jeg inviterer dig til at lære Schiller Instituttet at kende og til at kontakte os.

Verden er i en dyb krise, en civilisationskrise. Det er en brydningstid. Det kan blive meget værre, med et fuldt finanssammenbrud, måske sat i gang af de italienske banker, som er i krise, eller sågar af Deutsche Bank, som står øverst på listen over de store, systemiske krisebanker, og som teknisk set faktisk er bankerot.

Det kan også være krig med Rusland og Kina, ført af dem, som gerne vil forhindre, at disse nationer fører an i skabelsen af en alternativ økonomisk politik.

Vi oplever efterdønningerne efter Brexit-afstemningen i Storbritannien, og det har rystet hele EU. Men det giver os nogle muligheder. En ting, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche har krævet, er en redningsplan for Deutsche Bank, men på betingelse af, at Deutsche Bank vender tilbage til den ånd, der var, da Alfred Herrhausen var chef i 1989, hvor han havde en produktionsbaseret politik for banken, og hvor han kom ud med et krav for gældssanering for de fattigste lande og for udvikling af Østeuropa. Dengang var Berlinmuren endnu ikke faldet.

Vi kan takke ja til samarbejde i stedet for krig med Rusland og Kina, om at bygge en Ny Silkevej hele vejen fra Asien til Europa. Vi kan udvide det til at blive en Verdenslandbro, en bro over land, gennem Sydvestasien og hele vejen ned til Afrika. Vi kan følge den tråd, der for nylig er kommet frem, med Saudi-Arabiens rolle bag angrebene den 11. september 2001, og følge denne tråd helt til det nuværende Britiske Imperiums fraktions rolle bag terrorisme; og så kan vi takke ja til samarbejde med Rusland om at bekæmpe terrorisme.«

Præcisering: Chefen for Deutsch Bank, Alfred Herhausen, blev dræbt af terrorister den 30. november 1989. Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Hvis han, som var en ledende rådgiver til den tyske kansler Helmut Kohl, havde levet, ville verden have set anderledes ud.

Denne video blev lavet i forbindelse med omdeling af Schiller Instituttets materiale i jyske og fynske byer.

Kontakter i Jylland:

Kolding: Preben Samsøe, 4146 4714

Aarhus: Hans Schultz, 4841 4096; 6016 4096

Randers: Poul Gundersen, 2082 0350

Her er nogle vigtige links:

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Helga Zepp-LaRouche: Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes skæbne.

Hovedtale på Schiller Institutets internationale konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016

Baggrundsmateriale:

Lyndon LaRouches 3-punktsprogram for genopbygning af realøkonomien:

1. Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street
2. Hvordan man skaber ikke-inflationære kreditter gennem et nationalt kreditsystem
3. Infrastrukturprojekter og fusionsøkonomi

**»Med Verdenslandbroen
vil alle have et job.«
Lyndon LaRouche**

Det følgende videoklip er et meget kort uddrag af en tale, som hr. LaRouche holdt ved et forum i Washington i 1997 i

sammenhæng med *EIR's førsteudgave* af specialrapporten om den Eurasiske Landbro. Denne præsentation var en del af en række af såkaldte »udviklingskonferencer«, der blev afholdt i Washington i løbet af disse år – 1996, 1997 og 1998 – og jeg vil mene, at det, I får at se i denne video, er Lyndon LaRouches »marchorder«. Det var på en måde hans kreative vision om, hvilken rolle, som Kina, med den Nye Silkevej, og ligeledes hvilken rolle Rusland ville komme til at spille i den totale omformning af den strategiske geometri i verden.

Her følger det korte uddrag:

Lyndon Larouche: Der er kun to respektable nationer tilbage på planeten, dvs. nationer med en respektabel magt: det er USA, nærmere bestemt ikke det USA, der repræsenteres af Kongressen, men af præsidenten. Det er USA's identitet, der udgør en politisk magt, ikke en eller anden sammenkædning af dens bestanddele. USA repræsenteres i dag udelukkende af dets præsident, som en politisk institution. Kongressen repræsenterer ikke USA; de er ikke helt sikre på, hvem, de repræsenterer nu om stunder, eftersom de ikke har besøgt deres vælgere for nylig.

Præsidenten som institution er legemliggørelsen af USA i internationale relationer. Det kan Udenrigsministeriet ikke gøre; Justitsministeriet kan ikke gøre det; intet andet ministerium kan gøre det; kun USA's præsident kan, under vores forfatning, repræsentere USA som en enhed – hele dets personlighed, dets sande interesse, dets hele folk.

Der findes kun én anden magt på denne planet, der kan være ligeså respektløs (arrogant) over for andre magter, og det er Den kinesiske Folkerepublik. Kina er i øjeblikket engageret i et stort projekt for konstruktion af infrastruktur, i hvilket min hustru og andre i en årrække har haft et uophørligt engagement. Der finder en stor reform sted i Kina, som er en »reform af vanskeligheder«. De forsøger at løse et problem. Det betyder ikke, at der ikke er et problem. Men de forsøger

at løse det.

Hvis derfor USA, eller USA's præsident(skab), og Kina, deltager i at begunstige *dette* projekt, der undertiden kaldes Silkevejsprojektet, undertiden Landbro-projektet, som, hvis dette projekt med udviklingskorridorer over hele Eurasien og ind i Afrika, ind i Nordamerika, udvides, så er dette projekt tilstrækkeligt til at sætte hele denne planet på en kurs for økonomisk genrejsning. Jeg vil gå lidt i detaljer med dette for at gøre det mere konkret.

Kina har i nogen tid haft et samarbejde med Irans regering. Iran har faktisk været i gang med at fuldføre en række jernbaneforbindelser, der er en forlængelse af Kinas Landbro-program (eller Silkevejsprojekt). For nylig har vi fra Indien set, at det indiske lederskab er mødtes med repræsentanter for Kina for at påbegynde en indledningsvis rute, blandt landruterne, under Landbro-programmet. Én rute går ind i Kunming i Kina. Under Anden Verdenskrig, i dette område, Myitkyina (Burma/Myanmar), havde vi fly, der fløj ind i Kunming, »over Knolden«, som de plejede at sige dengang. Jeg er ganske godt bekendt med dette område.

Men, hvis man har vandvejsforbindelser, kanalforbindelser, og jernbaneforbindelser fra Kunming gennem Myitkyina – dette område – tværs over Bangladesh og ind i Indien, igennem Pakistan og ind i Iran, op til området lige over Teheran, syd for det Kaspiske Hav – så har man en forbindelse til Mellemøsten; man har forbindelse til Centralasien; man har forbindelse til Tyrkiet; man har forbindelse igennem til Europa.

Dernæst er der den nordlige rute, der stort set er den samme rute som den transsibiriske Jernbane, der blev bygget under amerikansk indflydelse og amerikansk rådgivning, af Rusland. Så har man en mellemliggende rute, der er i færd med at blive udviklet, i Centralasien, med Kina og Iran.

Indien arbejder på en plan, der blot involverer at tilføje nogle få hundrede kilometer jernbanelinje – der var mange andre forbedringer langs med den lige linje – og som ville forbinde området nord for Teheran, gennem Pakistan, gennem Indien, gennem Bangladesh, gennem Myanmar og ind i Kunming, ind i Thailand, ind i Vietnam, ned gennem Malaysia og Singapore, over stræderne via en stor bro og ind i Indonesien.

Der er ligeledes en plan for udviklingen af jernbanelinjen gennem det, der var det nordlige Sibirien, over Beringstrædet og ind i Alaska, og herfra ned og ind i USA. Der er en forbindelse til Mellemøsten – flere forbindelser – fra Europa, og også fra Kina; men fra Kina en forbindelse til Mellemøsten og ind i Egypten, ind i hele Afrika.

Så hvad vi har her er en række projekter, som ikke blot er transportprojekter, ligesom den transkontinentale jernbane i USA, der var forløberer for denne idé tilbage i slutningen af 1860'erne og 1870'erne. Man har »udviklingskorridorer«, hvor man i et område, der strækker sig 50-70 kilometer på hver side af jernbaneforbindelsen, har olie- og gasledninger, og så fremdeles. Man udvikler dette område med industri, minedrift, alle sådanne ting. Og det er sådan, man *betaler* for transportforbindelsen, pga. al den rige, økonomiske aktivitet, der skabes. Med en indbyrdes afstand på nogle kilometer langs hele denne forbindelse foregår der noget, en eller anden økonomisk aktivitet. Folk, der arbejder, folk, der bygger ting, folk, der gør ting. For at transformere denne planet ved hjælp af store projekter for byggeri af infrastruktur, som vil skabe store industrier, nye industrier, nyt landbrug og de andre ting, vi har så desperat brug for. *Der er ingen som helst grund til, at noget menneske på denne planet, der kan arbejde, skulle være arbejdsløs.* Så enkelt er det. Og dette projekt er midlet til dette mål.

Hvis nationerne – som nu omfatter Rusland, Iran, Indien og andre nationer – kommer overens med Kina, og engagerer sig i en forpligtelse til dette projekt, som de bygger hver dag;

hvis USA – dvs. USA's præsident, Clinton – forsætter med at støtte denne indsats, som han har gjort, i det mindste rent politik, hvad får man så? Man får USA og Kina og nogle andre lande, der går i samlet flok op imod den største magt på denne planet, som er Det britiske Imperium, kaldet det Britiske Commonwealth (statssamfund). Det er fjenden!

Lad os sige, at, en skønne dag, f. eks. en søndag morgen, præsidenterne for hhv. USA og Kina og et par andre, efter et weekend-møde siger: »Vi har denne weekend besluttet, at vi, baseret på vore rådgivere samt den kendsgerning, at det internationale finansielle og monetære system er håbløst bankerot, som ansvarlige statsoverhoveder, af hensyn til almenvellet må erklære disse bankerotte institutioner konkurs og sætte dem under konkursbehandling. Og det er i vores interesse, at vi samarbejder om dette som nationer, for at undgå at skabe kaos på denne planet.«

Resultatet vil så være, at en sådan meddelelse en skønne søndag morgen med sikkerhed vil få »snakkehovederne« på Washington Tv til at 'spinne'. Men bortset fra det, så betyder det, at hele systemet, fra dette øjeblik, har været en tur i guillotinen, og at hovedet ruller hen ad gaden. Alan Greenspans hoved, måske.

Det betyder, at vi nu har tilskyndelsen til omgående at opbygge et nyt finansielt og monetært system. Når man skal genrejse et selskab, der er bankerot, til en levedygtig form, hvad gør man så? Man må finde de erhvervsaktiviteter, som selskabet skal gøre, hvilket danner grundlaget for at skabe den nye kredit, der skal få firmaet til at køre igen.

Programmet for Landbroen, med sine globale implikationer, er det store projekt, der direkte og indirekte vil afkaste tilstrækkelig med aktivitet, så at sige, i alle dele af verden til, at vi atter kan få denne verden tilbage på et sundt fundament.

Matthew Ogden: Som man kan høre, så afslører denne tale stor forudviden; og det er i realiteten Lyndon LaRouches aktive indgriben, med rejser til Rusland, med hans hustrus rejser til Kina i denne periode, og med udgivelsen af *EIR's* specialrapport om den Eurasiske Landbro, der har formet den nuværende situation, vi befinder os i. En ting, der er interessant at fremhæve, er de kort, I så. Dengang var mange af disse jernbanelinjer og andre olie/gasledninger blot forslag; men nu er flere af dem faktisk under opførelse.

Jeg mener, at det, 20 år senere, står klart, at dette er det dominerende system, der er ved at vokse frem på denne planet. Samtidig står det transatlantiske system foran en umiddelbar nedsmeltning. En umiddelbart forestående implosion af gæld og eksponering til derivater i betalingsstandsning til billioner af dollars projiceres nu ind i alle storbanker i hele det transatlantiske system.

For et engelsk udskrift af hele fredags-webcastet, se <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14279>

Europa er ude af trit med tidsånden: Den nye Silkevej viser vejen! Af Helga Zepp-LaRouche

Tyskland og de andre europæiske nationer må omorganisere deres rådne finans- og banksystem og derefter, med perspektiverne for den Nye Silkevej, samarbejde om at opbygge verden. For at

dette kan lykkes, må vi alle se ud over vores egen, europæiske næsetip og ærligt med hinanden diskutere spørgsmålet om, hvorfor vi er havnet i denne krise, og åbne os for den vision, der ligger i samarbejdet med Den nye Silkevej.

I Friedrich Schillers ånd: Alle kan bidrage med noget!

Download (PDF, Unknown)

Det drejer sig om produktivitet; Vi skal op på højde med Kina og den 'eurasiske magt'

15. august 2016 (Leder) – Vil USA genoplive videnskabelig kreativitet og økonomisk produktivitet for på lang sigt at samarbejde fredeligt med Kinas fremskridt?

Vil Europa beslutte at opgive det, som Helga Zepp-LaRouche kalder »selvmordspagten« med Obama og en NATO-ledelse, der planlægger krige med både Rusland og Kina? Hvornår vil Europa i stedet gå med i Eurasiens Nye Silkevej med store infrastrukturprojekter – for ikke at tale om udforskning af rummet og udvikling af fusionskraft?

Dette er de virkelige spørgsmål, som borgere bør engagere sig i – og ikke de katastrofer, der i USA p.t. stiller op til præsidentvalget.

Meddelelsen i dag om, at tyske fusionsforskere går sammen med et statsligt, russisk laboratorium om udvikling af et nyt »polariseret deuterium«-brændstof til fusionskraft viser f. eks. den kreative retning for Europas bedste kapaciteter. Resultatet kan overhale det nylige gennembrud i Tysklands fusionsprogram – men disse resultater er allerede langt overgået af Kinas resultater. Kina gør teknologisk innovation og vækst til temaet for G20-mødet, som det vil være formand for 4. – 5. september i Hangzhou. Det samme gælder for Putins Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok 2. – 3. september.

De eurasiske nationer rykker sammen i en proces, der kan vinde freden så vel som udvikling; og det er lederskabsinitiativer, taget af Ruslands præsident Vladimir Putin, der i vid udstrækning har gjort denne proces mulig.

Det har placeret USA foran et valg – og det er ikke et valg til præsident mellem to Dick Cheney-imitatorer.

Den 12. august forudsagde IMF, at Kinas årlige økonomiske vækst ville falde til 6 % frem til 2020. Hvis dette skulle vise sig at være sandt, så kunne USA – dersom det blev ledet af et revolutionerende nyt præsidentskab, der udsteder statskredit til ny infrastruktur, rumforskning og fusionsteknologier – *håbe* på til den tid at nå op på siden af Kinas vækst!

Amerikanske regeringsfolk og folk fra Federal Reserve (centralbanken) har langt om længe for nylig indrømmet, at de er bekymret over den amerikanske økonomis meget lave produktivitet, såvel som over økonomiens meget lave vækst. Økonomien under Obama har vist en hidtil uhørt lav vækst i produktiviteten, uanset, hvordan man måler den.

En almindelig måde at måle »produktivitet« på er simpelt hen at dividere BNP med præsterede arbejdstimer. Målt således har væksten i arbejdskraftens produktivitet aldrig nået en årlig rate på blot 1 %, siden Obama i sit første år i embedet

underskrev sin »stimuleringslov«. I de seneste 12 måneder har USA's økonomiske vækst udgjort sølle 1,2 %.

Men reelle forøgelse af arbejdskraftens produktivitet kommer fra videnskabelige og teknologiske fremskridt, og fra uddannelse. Den rapport, som blev udgivet af Statskontoret for Forskning i Økonomi (NBER) over den meget store vækst i produktiviteten under Franklin Roosevelts præsidentskab, siger: »Dette skyldtes en meget stærk vækst i generering og distribuering af elektricitetskraft, transport, kommunikation, civilingeniørers og strukturingeniørers arbejde inden for broer, tunneller, dæmninger, hovedveje, jernbaner og systemer til transmission; samt privat forskning og udvikling.« Udfordringerne i al dette moderne infrastrukturbyggeri frembragte teknologiske fremskridt inden for et stort antal industrier, og forskning og udvikling blev stærkt forøget.

Økonomer rangerer 1930'erne, '40'erne og '60'ernes Apolloprojekt som toppunkterne for reel vækst i produktivitet i USA's historie – med en forbedring i produktiviteten på næsten 3 % om året.

Ifølge San Francisco Federal Reserve og NBER var der under George W. Bush' otte år en stigning i denne vækst på 1,0 % om året; og under Obamas snart otte år, 0,75 %.

Tiden er inde til et nyt præsidentskab, og til at indhente Kina.

Foto: De kinesisk producerede højhastighedstog afventer afgang fra jernbanestationen i Hankow, 19. april 2016.

.